

VĒRTĪGA GRĀMATA

Sergejs Kļučņikovs

PSIHOENERĢĒTISKĀ AIZSARDZĪBA Rokasgrāmata

Šis darbs ir sīki izstrādāta praktiska rokasgrāmata, kas veltīta psihoenerģētiskajai aizsardzībai, tāpēc tai būtu jābūt ikviena cilvēka bibliotēkā. Grāmatā aprakstīta psihiskās enerģijas zaudēšanas, psihiskās manipulēšanas, zombēšanas un vampīrisma tendenču būtība un sniegtas praktiskas enerģētiskās paš aizsardzības metodes. Šis grāmatas mērķis ir palīdzēt gan tiem cilvēkiem, kuri jau ir kaut ko sasnieguši, ir izraudzījušies savu garīgo ceļu, bet saskārušies ar grūti atjaunojamu psihiskās enerģijas zaudējumu problēmu, gan arī iesācējiem. Tā būs noderīga arī vecākiem, lai palīdzētu saviem bērniem atgūt psihisko līdzsvaru šodienas manipulāciju pasaulē.

Šis darbs ir sīki izstrādāta praktiska rokasgrāmata, kas veltīta psihoenerģētiskajai aizsardzībai, tāpēc tai būtu jābūt ikviena cilvēka bibliotēkā. Grāmatā aprakstīta psihiskās enerģijas zaudēšanas, psihiskās manipulēšanas, zombēšanas un vampīrisma tendenču būtība un sniegtas praktiskas enerģētiskās paš aizsardzības metodes. Šis grāmatas mērķis ir palīdzēt gan tiem cilvēkiem, kuri jau ir kaut ko sasnieguši, ir izraudzījušies savu garīgo ceļu, bet saskārušies ar grūti atjaunojamu psihiskās enerģijas zaudējumu problēmu, gan arī iesācējiem. Tā būs noderīga arī vecākiem, lai palīdzētu saviem bērniem atgūt psihisko līdzsvaru šodienas manipulāciju pasaulē.

Sergejs Kļučņikovs ir vairāk nekā 20 populārzinātnisku grāmatu autors, psihologs praktiķis ar 25 gadu darba stāžu, Krievijas Dabas zinātņu akadēmijas akademiķis, Praktiskās psiholoģijas centra ģenerāldirektors, Starptautiskā Noētikas institūta līdzstrādnieks, Noētiskās pašattīstības integrālās sistēmas pamatlicējs.

Šajā numurā lasiet!

Mušas uz banāna domā, ka tas pieder viņām

→ 2. lpp.

KĀ VALSTS “PALĪDZ” BEZDARBNIEKIEM

→ 3. lpp.

“SILTUMNĪCAS DOKTRĪNA” ŽURNĀLISTIKĀ

Saruna ar LTV Sporta redakcijas žurnālistu un juristu Normundu Melderi

→ 5. lpp.

KĀDU LATVIJU?

→ 6. lpp.

ZAĻĀ GRĀMATA

→ 8. lpp.

16.MARTĀ IESIM GĀJIENĀ!

Saruna ar “Daugavas Vanagu” Centrālās valdes priekšsēdētāju, atvaļināto Latvijas flotes admirāli Andreju Mežmali

VAI 16.MARTU ATZĪMĒSIM 17.MARTĀ?

DDD: “Visu Latvijai-TB/LNNK” risina sarunas, lai 16.martu pārvirzītu uz 17.martu. Kā jūs vērtējat šādu iniciatīvu?

Andrejs Mežmalis: Negatīvi. Esmu bijis vairākās sanāksmēs, kur tieši runāja par šo tēmu, runāja gan ar Dzintara kungu, gan ar Parādnieka kungu. Pārbidīt to par vienu dienu, domājot, ka tādējādi

ir pilnīgas mulķības. Esmu dzīvojis Latvijā 12 gadus un varu teikt, ka tā ir ienaidnieku naida kurināšana, ko vajag ignorēt. Ja mēs paskatāmies, kas tad īsti notika Otrā pasaules kara laikā – nav tādu ģimeņu, kuru tas nebūtu skāris. Tie cilvēki, kuri iet 16.marta gājienā, ir māsas, brāļi, bērni, mazbērni tiem, kas cīnījās un krita... Tas viss ir ļoti svarīgi mūsu tautai.

DDD: 16.martu iedibināja “Daugavas Vanagi”. Kādēļ?

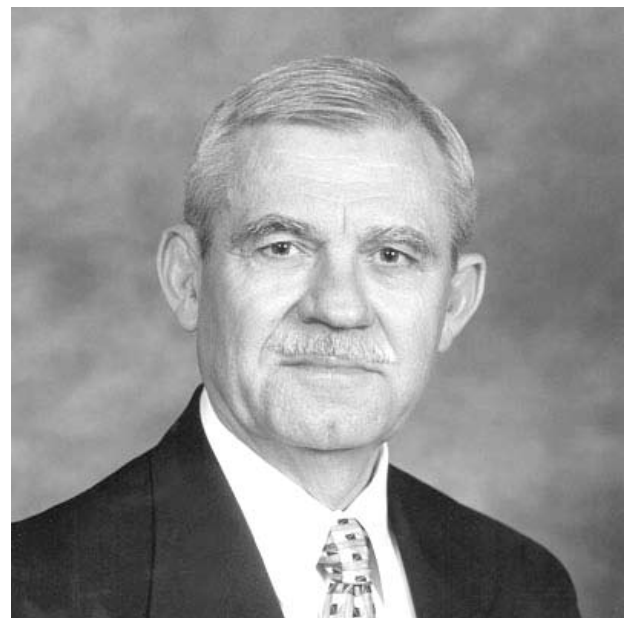
“Jā, apdraud. Tas redzams pēc šī referenduma – tas ir trieciens Latvijas valsts galvenajam stūrakmenim.”

nedraudēs provocācijas, uzbrukumi no Kremļa un tā saucamo kreiso puses – tas taču neko nedotu!

Šis datums nenozīmē, ka runājam tikai par leģionāriem, tas ir izvērties daudz desmitu gadu garumā. Pamatā pieminam mūsu jaunos zēnus, kuri krita Otrā pasaules kara laikā, kopā ar 80 tūkstošiem. 50 tūkstoši tika saņemti padomju gūstā, un liela viņu daļa arī aizgāja bojā.

Tas, ko par 16. martu saka naidnieki, ka tas esot kaut kāds fašistu gājiens,

A.M.: Sākšu ar to, ka “Daugavas Vanagi” ir palīdzības organizācija, un tāda tā bijusi jau no pirmās dienas, kad tika nodibināta gūstekņu nometnē. Mērķis bija saglabāt mūsu tautu. Organizācijas pamatu tolaik veidoja jauni zēni, tagad viņi ir jau veci “puikas”, ja tā var teikt. Tā bija ļoti svarīga rīcība, un vienīgā koncentrēšanās vieta viņiem bija gūstekņu nometne Beļģijā. Pēc tam, kad viņi sāka izklist pa bēgļu nometnēm, šis kopības jēdziens bija ļoti, ļoti

svarīgs. Un tas ir svarīgs mūsu tautai – gan ārē, mēs, gan Latvijā – līdz pat šai dienai!

Otrā pasaules kara laikā abas divīzijas, kuras vācieši bija noformējuši, nebija brīvprātīgās divīzijas – tās tika mobilizētas, kaut gan viens otrs varbūt iestājās arī brīvprātīgi pēc Baigā gada šausmām. 1944.gada 16.martā gan 15.divīzija, gan 19.divīzija Austrumu frontē pie Vēlikajas upes cīnījās kopā un kaujas laikā cieta milzīgus zaudējumus – zaudējām praktiski veselu divīzijas sastāvu.

Pamatā tie bija, kā jau minēju, jauni, 17–19 gadīgi zēni. Tajā laikā šis datums neko īpašu nenozīmēja, tas bija tikai vēsturisks, militārs notikums, bet vēlāk, kad gūstekņu nometnē sāka runāt par organizācijas izveidošanu, lai varētu palīdzēt viens otram, tad vēlāk pieņēma 16.martu kā “Latviešu leģiona dienu”, kad pieminam mūsu Latvijas karavīrus, kas krituši Otrajā pasaules karā, kā arī tos mūsu karavīrus, kas ir gājuši bojā PSRS vergu nometnēs.

Turpinājums 4. lpp.

AR OKUPANTIEM VAR RUNĀT TIKAI PAR DEKOLONIZĀCIJU!

Īsi pirms referenduma Limbažos notika diskusija par turpmāko kopā sadzīvošanu, kurā piedalījās “VL-TB/LNNK” pārstāvji un Vladimirs Lindermans ar savu kolēģi uzņēmēju Vladislavu Šafranski. Šo divaino pasākumu apmeklēja arī laikraksta “DDD” lasītājs Juris Kokalis.

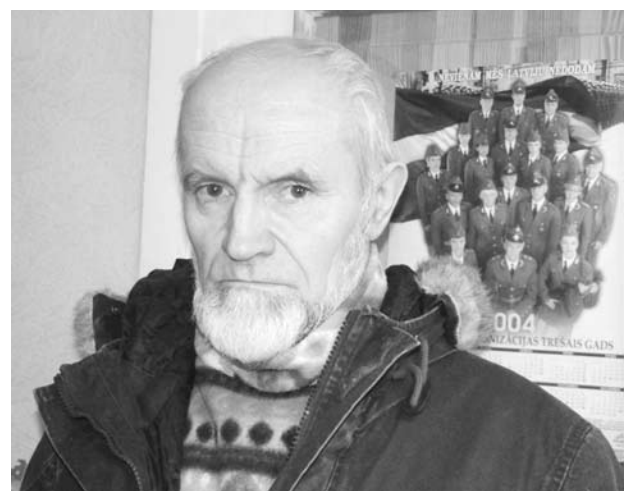
Esmu vīlies vislatviešos

Saruna ar “DDD” lasītāju Juri Kokali

DDD: Kā jums liekas, vai tas ir normāli, ka “Visu Latvijai!” sēžas pie viena galda ar tādu Lindermanu, lai spriestu par kopā sadzīvošanu?

Juris Kokalis: Nē, tas nevar būt normāli! Tikko Raivis Dzintars runāja arī ar Nilu Ušakovu. Un, ko tad viņi sarunāja?... Limbažos Lindermans

atklāti pateica, ka viņi negrib integrēties – asimilēties, tāpēc viņi negrib, lai viņu bērni runātu latviešu valodā. Un arī tas otrais zēns pateica to pašu. Pēc tam šiem diskusijas dalībniekiem – gan vislatviešiem, gan lindermaniem – bija saklāts kafijas galds, pie kura tie varēja turpināt šīs amorālās sarunas par

turpmāko kopdzīvi jau neoficiālākā gaisotnē...

Arī es vēlējos uzdot jautājumus diskusijas dalībniekiem, taču, lai arī vis-

maz piecas minūtes turēju paceltu roku, mani pie vārda nelaida.

Turpinājums 3. lpp.

Alfrēdam Ābelem – 80

20.februārī savu 80. jubileju svinēja publicists, grāmatu “Latvietība”, “Par valsti” un “Par tautu. Latviešiem – būt vai nebūt?” autors Alfrēds Ābele.

Sirsniņi sveicot Alfrēdu Ābeli lielajā jubilejā, novēlam stipru veselību, izturību un gara nelokāmību latviešu tautas interešu aizstāvībā!

Dzimšanas dienā jubilārs sniedza īsu komentāru laikrakstam “DDD” par tikko notikušo referendumu.

Alfrēds Ābele: Tie, kas balsoja par krievu kā otru valsts valodu, parādīja pilnīgu necieņu pret latviešiem. Faktiski simtprocentīgi tā saucamie naturalizētie okupanti nobalsoja par, un pieskaitīs vēl 300 000 nepilsoņus, kas domā tāpat, – lūk, viņu patiesā attieksme pret mums, latviešiem. Protams, tas ir bara instinkts, kas **tos vieno naidā un necienā.**

Bezjēdzīgi ir sēsties ar viņiem pie viena sarunu galda, šos cilvēkus nebūs iespējams pārliecināt. Tikai tad, ja mēs padodamies, latvieši tiem būs labi. Tikai tad, ja atzīsim viņu pārkumu, tie nomierināsies.

Protams, tikai dekolonizācija ir risinājums.

DROSMĪGIE IESTĀJAS PAR DEOKUPĀCIJU UN DEKOLONIZĀCIJU!

18.februārī, referenduma dienā, pie Okupācijas muzeja notika pikets, kuru organizēja “DDD” lasītājs **Valters Rudzītis**, lai paustu atbalstu **Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas nepieciešamībai**. Laikraksta “DDD” pārstāvji, kas apmeklēja

šo piketu, bija nepatīkami pārsteigti, redzot, mūsu lasītāju, it īpaši rīdzinieku, aktivitātes trūkumu – atnākuši bija tikai nedaudz vairāk par 10 cilvēkiem.

Vai tiešām mūsu lasītājiem ir tikai tik daudz drosmes un uzņēmības, lai aizietu līdz Vēlēšanu

Valters Rudzītis

iecirknim (vai gluži pretēji – protestējot neaizietu), bet atbalstīt sava domubiedra lielisko iniciatīvu – piketu par deokupāciju un dekolonizāciju – tam dūšas pietrūkst?! Kā gan ar šādu vārgulību atbrīvosim savu tautu un valsti?

Paldies visiem, kas atnāca uz Valtera Rudziša organizēto piketu!

Valters Rudzītis: Šī piketa mērķis bija savākt parakstus un iesniegt Valsts prezidentam, lai viņš sāk domāt par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju. Tas ir pats galvenais! Tīcis vairākkārt rakstīts, bet nav bijusi nekādas atbildes, taču, ja līdz 16.martam

spēsīm savākt 300–400 parakstus, tad, domāju, viņam būtu jāreaģē.

Kad Saeima pieņēma deklarāciju par okupāciju, es cerēju, ka viss būs kārtībā, tā tiks pildīta. Aizgāju dzīvot uz savām lauku mājām, jo domāju, ka šie jautājumi tiks risināti valdības līmenī. Taču, redzot visu notiekošo nekaunību, es gluži vienkārši nespēju vairs klusēt. Šis protests ir mani iekšā!

Pēc piketa, uzskatu, ka galvenais būs pievērst uzmanību laikrakstam “DDD”, kas šos jautājumus neatlaidīgi risina. Raugos, lai jūsu avīze būtu bibliotēkās, iepazīstinu ar to citus cilvēkus, aicinu viņus abonēt.

VĒSTULE

“SIERLATVIEŠI”

Agris Sils

Rīgā

Šādu (kā aizvadītais) referendumu mērķis ir iznīcināt Latvijas pamatnāciju. Sabraucēji, pārņēmuši ekonomisko varu Latvijā, vēlas iegūt arī politisko. Viņi ieguva pilsonību ar vienu mērķi – iegūt varu pār latviešiem. Lai īstenotu naidpilno Kremļa politiku pret Latvijas pamatnāciju.

Taču diemžēl par šo sabraucēju patvaļu atbildība jāuzņemas pašiem latviešiem, it īpaši vadošajām partijām par savu noziedzīgo gļēvulību.

Atskatoties vēsturē, secinu: arī ar izsmieklu daudz ko var panākt. Kā zināms no vēstures, neatkarības sākuma gados un vēlāk tā saucamajos “vācu laikos” latviešus, kuri izdabāja vāciešiem, tautā dēvēja par “kārklu Fričiem”. Bet Latvijā 1960.–1980.gados sabraukušos – par “sieriem”. Tamdēļ, nēko jaunu neizdomājot, ierosinu tos latviešus, kuri savu dvēseli pārdevuši Latvijai naidīgiem spēkiem, dēvēt par “sierlatviešiem”.

Šis nosaukums attiecas uz latviešiem – “Saskaņas centra” biedriem, “LPP un Latvijas ceļa” deputātiem, kuri vēl joprojām turpina darbu Rīgas domē. Nav tālu no “sierlatviešiem” arī ZZS un “zatlerieši”. Šo nosaukumu izpelnījušies arī žurnālisti un dažādi “eksperti”, kuri savu gļēvulību un nodevīgumu slēpj, lamājot nacionāli noskaņotus latviešus.

Būtu godīgi nodibināt nosaukumu “Nopelniem bagātais sierlatvietis”. Man jau ir nopietni kandidāti, taču tos varētu noteikt arī lasītāji.

Tādēļ novēlu ministriem, žurnālistiem un visai latviešu tautai augstu vērtēt savu valodu, godā celt nacionālās vērtības, jo tikai nacionāli domājošie spēš paglābt mūs no iznīcības.

Latviešiem trūkst nacionālā pašlepnuma. Ja tā nebūs – nebūs arī nacionālās labklājības. Tāpēc mācīsimies no igauniem – atbalstīsim nacionālus, jo viņi ir katras tautas izcilākā daļa. Pēc Igaunijas parauga ieviesīsim goda nosaukumu “Gada izcilākais nacionālis”. Turieties, nekļūstiet par SIERLATVIEŠIEM!

Mušas uz banāna domā, ka tas pieder viņām

Doc. Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

LATVIJAS DĒMONKRĀTIJAS (BEZ)SAIMNIECISKĀ SASTĀVDAĻA

Ekonomisko stāvokli valstī vislabāk raksturo katra paša maciņa biežums, saturiskais stāvoklis ledusskapī un virtuālie lati svešzemju bankas kontā. Lai aizmāļētu jums acis, varturi gluži vienkārši nomanipulēs ar visādu IKP un vidējo ienākumu izaugsmi un kopprodukta

pieaugumu, un tad arī – ne jau latviešu, bet ārvalstu investoru dārziņā, kā arī to, kā svešās bankās peļņa pieaugusi.

Pirms gada es rakstīju, ka mēs no sava sapņa Nacionālas valsts realizēšanā šobrīd esam tālāk, nekā bijām neatkarības atjaunošanas laikā. Faktiski mēs esam kļuvuši vēl atkarīgāki. Mēs aizvien grimstam kā staignājā Eiropas Savienoto Valstu (ESV) struktūrās. Ar katru dienu jaunas instrukcijas kā liānas stiprāk iežņaudz Latviju atkarības saitēs. Skaistie ESV lozungi bija apvīti ar spožiem lauru vainagiem, kuri šobrīd ir nokaltuši, un saskaņā ar ES direktīvām un visžēlīgās atļaujas nokritušās lauru lapas ir atļauts izmantot bezdarbnieku bezmaksas zupām.

Mēs bijām PSRS kolonija, tagad esam Eiropas visvairāk atpalikusī province. Viskrāšņāk to demonstrē Latvijas pēdējā vieta Eiropas Savienībā inovāciju ziņā, kas pati par sevi raksturo zinātnes krahā Latvijā. PSRS okupācijas laikā Latvija bija vadošajās pozīcijās visas “sociālistiskās nometnes” – impērijas

– mērogā (ne tikai PSRS) tādās zinātnēs kā ainavu ģeogrāfija, cietvielu fizika, mikrobioloģija, daudzās ķīmijas nozarēs. Šobrīd Latvijas zinātne ir nolikta iznīcībai, bet paši zinātnieki – **aiz-mirstībai**. Gribēju rakstīt, ka arī visa tautsaimniecība nolikta uz iznīcības sliekšņa, bet tas būtu ļoti pārspīlēts! Varētu padomāt, ka tā vēl izdveš kādas dzīvības pazīmes. Nē, tā ir likvidēta. Mēs at-

kaut cik apjaustu posta apmērus. Vispirms jau mums tomēr ir jāzina bedres dziļums, lai zinātu, cik garas vajam kāpnēs, ar kurām izrāpties no bedres, kurā mūs ir iegrūdusi Latvijas politiekonomiskā elite.

“Mēs aizvien grimstam kā staignājā Eiropas Savienoto Valstu (ESV) struktūrās. Ar katru dienu jaunas instrukcijas kā liānas stiprāk iežņaudz Latviju atkarības saitēs.”

kal staigājam pa drupām kā pa viduslaiku drupām un priecājamies – ak, cik tās skaistas un brīnišķi atspīd Daugavas viļņos!

Visapkārt mēs redzam 20 gados izveidotās **SEKAS**. Mans mērķis nav aprakstīt to bēdu ieleju, kādā atrodamies, tomēr nelielu ieskatu tajā sniegšu, lai mēs

Otrs jautājums ir par imitēto cīņu ar šīm SEKAM. Mēs, protams, labi saprotam, ka jācinās ir ar seku izraisītiem cēloņiem, bet atstāsim šo ābece patiesību malā. Vai vispār

visa tā “cīņa” nav politiekonomisks teātris? Tā rosišanās man atgādina Dona Kihota cīņu ar vēja dzirnavām, lai vējš nepūstu. Nihilisma paraugs pret savu tautu ir arīdžan varturu braukāšana un uzstāšanās par sasniegumiem krīzes pārvarēšanā. Skat, Latvija kā paraugs citām valstīm, kā pārvarēt krīzi.

Turpinājums 7. lpp.

AR OKUPANTIEM VAR RUNĀT TIKAI PAR DEKOLONIZĀCIJU!

Turpinājums no 1. lpp.

Juris Kokalis: Nobeigumā, kad vēlreiz lūdzu iespēju uzdot jautājumu, man paziņoja, ka esmu nokavējis, jo diskusija beidzoties.... Es, sirms vīrs, pietiekoši ilgu laiku stāvēju kājās, lūdzo vārdu, bet mani ignorēja.

DDD: *Acīmredzot organizētāji jau zināja, kādus jautājumus jūs varētu uzdot.*

J.K.: Jā, esmu pārliecināts, ka man ļoti apzināti nedeva iespēju izteikties.

“Visu Latvijai!” bija tā partija, par kuru es balsoju Saeimas vēlēšanās, bet tagad uzskatu, ka esmu smagi kļūdījies. To taču nevar neredzēt, kas notiek visapkārt! Es kā lauku cilvēks, atbraucis uz Rīgu, izjūtu to it sevišķi asi. Bet latvieši jau tik ļoti ir pieraduši pie visa, ka uzskata to par normu...

DDD: *Šo krievisko vidi?*

J.K.: Jā, un arī visu pārējo, kas ar to saistīts. Nesen noklausījos “Radio Merkurs” raidījumā “Gaismas pils” Jura Lapinska sarunu ar Saeimas deputātu no “VL-TB/LNNK” Kārli Krēsliņu, kurš pateica pavisam vienkārši – būs jāsadzīvo... Bet tā izšēftēt, sabradāt, nogremdēt, paspert ar kāju mūsu Latviju, un tik bezzobaini pret šo visu attiecas “Visu Latvijai!” – man tas ir liels šoks.

DDD: *Būs jāsadzīvo ar okupantiem?*

J.K.: Jā, tieši tā. Kā gan “Visu Latvijai!” cilvēks tā var teikt?! Pedēja laikā sev

uzdodu jautājumu, kāpēc Saeimas vēlēšanās es un vairāki man pazīstami cilvēki balsojām par “Visu Latvijai!”? Nevaru atbildēt par visiem simtprocentīgi, bet, manuprāt, lielākajai daļai tā bija viena no pēdējām cerībām, ka kaut kas varētu mainīties, ka kaut kas tautas labā varētu tikt izcīnīts. Taču tagad skatos, ka šīs cerības bijušas iluzoras. Ja jau tagad šīs runas veidojas šādas, tad jāsaprot, kas no tā var iznākt.

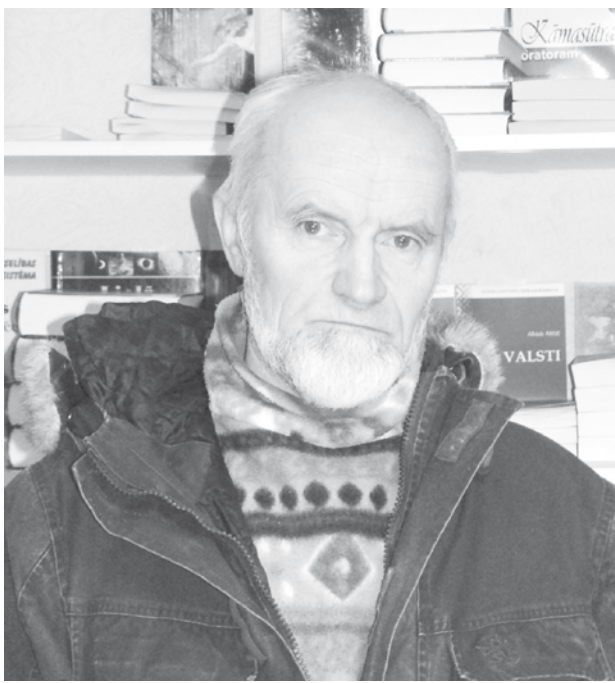
DDD: *Vienīgais pārrunu jautājums ar tādu Lindermanu, Osipovu, Ušakovu un tamlīdzīgiem nenaturalizētajiem un jau naturalizētajiem okupantiem varētu būt par deokupāciju un dekolonizāciju – kad, kur, cik viņi kravās pekelītes...*

J.K.: Protams. Taču runāts tiek par šo un to, bet no kaut kā konkrēta cenšas izvairīties. Esmu secinājis, ka ir vēlamas diskusijas un nevēlamas diskusijas. No nevēlamām diskusijām visādos veidos cenšas izbēgt, lai tikai neskartu šos tematus – šos pamatjautājumus...

DDD: *Tāpēc jau jums arī nedeva vārdu.*

J.K.: Droši vien zina manus uzskatus – pilsēta ir maza... No jautājuma par deokupāciju un dekolonizāciju visi bēg kā no karsta kartupeļa.

Kad citi klātesošie uzdeva jautājumu Inārai Mūrniecei, kāpēc viss ir tik tālu aizgājis, līdz pat referendumam, viņa at-

“Bet tā izšēftēt, sabradāt, nogremdēt, paspert ar kāju mūsu Latviju, un tik bezzobaini pret šo visu attiecas “Visu Latvijai!” – man tas ir liels šoks.”

bildēja, apmēram, tā, ka mūsu spēcienestī ļoti vāji strādā, viņi nav izdarījuši to, kas tiem bija jāizdara.

Tādā gadījumā jautājums – kāpēc nav izstrādāts mehānisms, pēc kura varētu tos, kas negrib un nedomā darīt savu darbu, atlaist? Mana priekšniecība izturas strikti – strādāsim vai nu labi, vai nemaz. Kas negrib strādāt, lai iet prom!

Nebrīnos, ka cilvēki vairs nekam netic.

DDD: *Ko jūs gribētu pateikt citiem avīzes “DDD” lasītājiem?*

J.K.: Aicinu visus: cilvēki vērojiet, kas notiek visapkārt un, galvenais, analizējiet, kā tas viss izvērsās! **Domājiet un tieciet vaļā no bailēm!**

Intervēja
Līga Muzikante

KĀ VALSTS “PALĪDZ” BEZDARBNIEKIEM

Aivars Gedroics

Laikraksta “DDD” 2011. gada pēdējā un 2012. gada pirmajā numurā bija publicēta intervija ar Nodarbinātības valsts aģentūras (NVA) vadītāju **Baibu Paševicu**. Tajā minētā persona ir daudz ko noklusējusi, daudz ko izskaistinājusi, šur tur arī melojusi, tāpēc uzskatu par nepieciešamu pastāstīt tautai patiesību (ja kāds to vēl nezina) par to, kāda ir situācija ar bezdarbu Latvijā un kāds “atbalsts” no valsts, un konkrēti no NVA, tiek sniegts

bez darba esošiem cilvēkiem. Neslēpšu, ka arī pats esmu apmēram 2 gadus kopumā skaitījies bezdarbnieks *de iure* un krietni ilgāku laiku vēl arī *de facto* – principā arī tagad, lai gan esmu reģistrējies kā pašnodarbināta persona.

Izgaisināsim mītu par to, ka milzīgajiem un ilgstošajiem pabalstiem, ko bezdarbnieki mūsu valstī saņemot. [...] Šie pabalsti ir vienkārši nožēlojami un smieklīgi, tos labākā gadījumā var saukt par īslaicīgām *ubaga dāvanām*, tāpēc ir jābūt vai nu ārkārtīgi stulbam, vai ārkārtīgi nekaunīgam, lai apgalvotu, ka esot daudz tādu ļaužu, kas tišuprāt nevēloties strādāt, lai saņemtu pabalstus un *zili zaļi* dzīvotu uz to rēķina. [...]

Ko valstij vajadzētu steidzīgi darīt šajā situācijā? Pirmkārt, nevis B. Paševicas stilā liekulīgi aicināt ļaudis uzsākt privāto biznesu (kur ņemt sākuma kapitālu? Iekilāt bankā pēdējo dzīvesvietu un tad, firmai bankrotējot, pazaudēt arī to, un iet dzīvot uz mežu?), bet gan

sākt beidzot nodarboties ar darbavietu radīšanu (līdz šim gan tā ir darījusi pilnīgi pretējo – jau no I. Go(l)dmaņa laikiem nepārtraukti grāvusi jau esošās darbavietas). Ka tas principā ir sekmīgi iespējams, to apliecina kaut vai bijušā Saeimas deputāta un “LC” biedra **Ulda Oša** pirms pusotra gada teiktais intervijā “NRA”, kas, starp citu, izraisīja briesmīgu neapmierinātību šī paša

Tātad vajadzīga vienīgi politiskā griba un godīgs valsts vadītājs, nekas vairāk. Protams, pilnīgi visus momentā ar darbu apgādāt nebūs iespējams, taču tas nav arī vajadzīgs! **Ar darbu, pirmkārt, jāapgādā Latvijas pilsoni un it sevišķi latvieši.** Nevis jāmaca latviešu valoda tiem, kas to neprot, bet jānodod darbs tiem, kuri to jau prot, vislabāk – tiem, kam tā ir dzimtā. Jāuzliek par

“Realitāte gan diemžēl ir tāda, ka mūsu tā saucamie “tautas kalpi” nemaz nevēlas risināt bezdarba problēmas mūsu valstī.”

cilvēka agrākajos kolēģos – liberāļos-sorosiešos: *“...Hitlera Vācija trīsdesmitajos gados veica bezprecedenta ekonomisko izrāvieni divos gados, no pilnīga haosa ar milzīgu bezdarbnieku armiju pārvērsoties par ekonomiski plaukstošu valsti ar pilnībā likvidētu bezdarbu...”*

pienākumu gan valsts, gan privātām iestādēm obligāti par katru esošo vakanci ziņot NVA, kura tad no savu klientu vidus izvēlēsies kandidātu, kuru darba devējam būs jāpieņem **obligāti**, bez jebkādiem “pārbaudes termiņiem”.

Turpinājums 6. lpp.

“TOMSONA CENZŪRAS MIKROFONS”

Latvijas Radio ģenerāldirektoram Jānism Siksnim

Rakstīt Jums mani pamudināja kārtējā Aida Tomsona augstprātība, iedomība, lieluma mānija un necieņa pret latviešu klausītājiem **“Brīvajā mikrofonā”**, rupji pārkāpjot Satversmes 100. pantu, kas garantē vārda brīvību, jo cenzūra Latvijā ir AIZLIEGTA! Tā ir arī Vispārējās Cilvēktiesību deklarācijas 29. panta un Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 10. panta mīdīšana kājām. Klausītāji netiek “atslēgti” par to, ka būtu rupji pārkāpuši ētikas normas, izteikuši rupjības vai naidu pret Latviju, latvju tautu un latviešu valodu, bet gan par gluži pretējo – par mīlestības un cieņas parādīšanu savai tēvu zemei!!!!!!! Neticams tirānisms, diktatorisms un necieņa pret latviešu un visu latvisko!

Tomsons dzīvo it kā PSRS padomju tautu un darbaļaužu komunistiskajā vidē un ideoloģijā, kurai papildus vēl piejaukti Sorosa murgi, viņš izturas kā svešinieks savā tēvu zemā, ar saliektu muguru kalpojot svešiem kungiem un viņu dogmām. Es klausos katru “brīvā” mikroфона pārraidi vismaz 15 gadus, jo ir interesanti zināt vienkāršās tautas viedokļus. Pretīgs bija arī Streipa līdzīgais tirānisms, kad viņš aizstāvēja izvirtību un momentā atslēdza, izdzirdot terminu “pederasts”, bet ne “gejs”. Viņš neļāva runāt arī tiem, kas sacīja latvisko “žīds”, nevis okupantu “jevreij”. Šis Streipa izdarības bija simtprocentīgi nelikumīgas, jo tie neviens NAV CENZĒJAMI vārdi. Pēc sūdzībām Kolāts Streipu visbeidzot patrieca.

““Brīvais mikrofons” jāvada latviešu tautu mīlošam cilvēkam, kurš ciena klausītāju, no kura nodokļiem tiek uzturēts Latvijas Radio.”

Tomsons tikai kādiem pieciem procentiem zvanītāju atļauj brīvi izteikties, un pārējie tiek “atslēgti” pusvārdā, ja tikai tie neslavē un nespodrina Tomsona spalvas. Viņam, tāpat kā okupācijas *glavlitam*, paši nīstamākie vārdi ir: “latviskums”, “latvietis” un “latviska Latvija”. Kur, ja neredz šo Tomsona visatļautību, raugās producentē un LR1 redaktore Matjušonoka, kurām arī ir jāatbild?

Ja Tomsons cenzūrā un visatļautībā, katrā raidījumā pusvārdā “atslēdz” vismaz 10 klausītājus, tad tas jāsauc istajā vārdā – **“TOMSONA CENZŪRAS MIKROFONS”** vai “Tomsona “brīvais” mikrofons”.

Manuprāt, Tomsons ar savu diktatorismu, neatļauto cenzūru un necieņu pret klausītāju nav tiesīgs un cienīgs vadīt “Brīvo mikrofonu”, jo viņš degradē Latvijas Radio tēlu. “Brīvais mikrofons” jāvada latviešu tautu mīlošam cilvēkam, kurš ciena klausītāju, no kura nodokļiem tiek uzturēts Latvijas Radio. Tāpēc uzskatu, ka līgums ar Tomsonu par “Brīvā mikroфона” vadīšanu ir jāpārtrauc, kaut viņš ir valdes loceklis. Tas nav tikai mans kā patstāvīga “BM” klausītāja viedoklis, bet ikviena, kuru viņš necieņa un ignorē.

Vai nevar pagarināt “Brīvā mikroфона” raidlaiku, jo kādreiz tas bija 50 minūtes? Jo ir tik nevajadzīgas mūzikas un raidījumu, kurus reti kāds klausās.

Gaidīšu Jūsu atbildi, lai mums beidzot būtu patiesi “Brīvais mikrofons”!

Cieņā,

Lotārs Stūre

16.MARTĀ IESIM GĀJIENĀ!

Turpinājums no 1. lpp.

Tātad “Daugavas Vana-gu” organizācijas ir reģis-trētas kā palīdzības orga-nizācijas visās zemēs, un visā pasaulē tās atzīmē arī 16.martu. Un tas notiek ļoti vienkārši – cilvēki iet uz baznīcām, aizlūdz par mūsu kritušajiem kara-vīriem un pēc tam dodas nolikt ziedus pie attiecīgā pieminēkļa, un brauc uz kapiem. Tāpat arī tas no-tiek šeit, Latvijā. Esmu ne-izpratnē, ka te vēl ir jāpra-sa atļauja iet pie Brīvības pieminēkļa.

DDD: Reiz pat Brīvības pieminēklis bija iežogots...

A.M.: Esmu vairākkārt lasījis Latvijas Satversmi un zinu, kas tur teikts. Tā jau ir tāda pilnīga brīvības ierobežošana. Pie tā sau-camā Uzvaras pieminēkļa drikst iet, bet pie Brīvības pieminēkļa nedrīkst? Tas, ka jaunieši iet ar karo-giem – leģiona karavīriem arī bija uzšuve ar Latvijas karodziņiem, kas viņus at-šķīra no citiem.

PROTESTS PRET OKUPĀCIJU

DDD: Kur un cik šo-
gad jāpūlējas gājienam?
Kas šo gājieni organizē?

Andrejs Mežmalis: Es kā “Daugavas Vanagu” Centrālās valdes priekšsē-dētājs neiesaistos vietējās zemes valdes darīšanās – tā ir vietējo lieta. Cik es sa-protu, tas ir noorganizēts, bet, ja arī nebūtu noor-ganizēts, zinu, ka cilvēki, kuri iet uz baznīcu, pēc tam grib nolikt ziedus...

DDD: Kurš no vietējiem organizē?

A.M.: Liela daļa jau nav iesaistīta organizēšanā – vairākums gluži vienkārši iet uz baznīcu, pēc tam dodas nolikt ziedus un tad brauc uz kapsētām, un tas arī ir viss. Mēs ne-apstājamies ne pie kādām runām... Ko es gribētu redzēt, kas būtu ļoti svētīgi? Tas būtu, ka dažādu kon-fesiju mācītāji arī pēc baz-nīcas ietu nolikt ziedus, un varbūt arī varētu pateikt kādus dievvārdus pie Bri-vības pieminēkļa. Tas taču ir pieminēklis, kas simbo-lizē Latvijas valsti un brī-vības cīnītājus, tai skaitā arī Otrā pasaules kara lat-viešu karavīrus. Esmu jau runājis ar pāris mācītājiem – viņi domā, ka tas būtu ļoti labi. Tikai nezinu, vai varētu dabūt visu konfes-i-ju baznīcu vadītājus...

DDD: Vai piekritat, ka 16.marts ir arī simboliska diena – protests pret vēl jo-p-rojām nenovērtējām oku-pācijas sekām? Leģionāri taču neaizstāvēja Vācijas intereses, bet gan cīnījās par savu Dzimteni – par Latviju.

A.M.: Pilnībā piekritu. Tas jau ļoti labi ir aprakstīts šo karavīru atmiņās. Latvie-šu karavīriem Otrā pasaules kara laikā bija cerība, ka atkārtosies 1918.gada noti-kumi, kad Vācija arī karoja pret Krieviju, un sabiedro-tie atkal kaut kādā veidā iejauksies un palīdzēs... Bet diemžēl tā nenotika.

ŠEIT NOTIEK PSIHOLOĢISKS KARŠ

Andrejs Mežmalis: Jūs pieminējāt 17. martu, par kuru spriež Dzintara kungs, Parādnieka kungs un citi. Bet šis datums taču arī ir bāzēts uz vienu vēsturisku, ja tā var teikt, dokumentu.

DDD: Uz Latvijas Cen-trālās Padomes Memo-randu, kurš ticis pieņemts 1944.gada 17.martā. Kon-stantīna Čakstes un Fē-liksa Cielēna izstrādāto Memorandu parakstīja 189 Latvijas politiskie un sabiedriskie darbinieki, neskatoties uz iespējamām vācu okupācijas iestāžu represijām. Tas bija aicinājums atjaunot Latvijas valstisko neatkarību un izveidot Latvijas armiju, lai aktīvi cīnītos pret drau-došo atkārtotu padomju okupāciju. Memoranda sa-stādītāji uzsvēra, ka Lat-vijas varmācīgā pievieno-šana Padomju Savienībai ir pretlikumīga. Tajā pašā laikā tika noraidīta arī na-cistiskās Vācijas okupāci-jas varas rīcība Latvijā.

A.M.: Ja tā var teikt, tas bija mēģinājums pierunāt vāciešus atjaunot Latvijas neatkarību. Bet tā nenoti-ka – mēs īstenībā arī nezi-nām, vai Memorands vis-pār nonāca pie vāciešiem, bet zinām, ka tas nonāca pie ģenerāļa Bangerska. Taču diemžēl tas neko ne-mainīja, un 16. marts ir un paliek piemiņas diena, kad latviešu karavīri karoja par Latviju.

DDD: Visu cieņu Latvi-jas Centrālajai Padomei, taču tagad ir pilnīgi nepa-reizi mainīt šos datumus, jo 16.marts jau ir ieguvis simbolisku jēgu – cīņa pret okupantiem. Tā ir latviešu karotāju diena, kam nav nekādas saistības, kā jau teicāt, ar vāciešiem.

A.M.: Jā, protams. Man kā militārai perso-nai ir ienākusi prātā tāda doma, ka šeit notiek kaut kāds psiholoģiskais karš. Par to arī pirms kāda lai-ciņa rakstīju Aizsardzības akadēmijas “Kadets” žur-nālā. Tā ir ļoti nopietna lieta. Latvijai nelojāli cil-vēki cer uz kaut kādām iz-maiņām, kas saistās arī ar referendumu par valsts va-lodu. Es nezinu, vai viņus saukt par okupantiem, bet tas, ka okupanti šeit pali-ka, ir skaidri redzams.

DDD: Nu, protams. Caur viņiem arī var iedar-boties uz Latvijas nacionā-lo drošību.

A.M.: Jā. Es domāju, ka latviešiem tas ir ļoti skaidrs. Tomēr, iespējams, varbūt lielai daļai, kas dzī-vo Latvijā, vēl nav skaidrs, ka 90-to gadu sākumā, kad sāka runāt par krievu ka-raspēka izvešanu, diemžēl pieņēma lēmumu, kā re-zultātā daudzas militārās ģimenes šeit palika un nekur neaizbrauca, bet padomju karavīri pama-zām atlavījās atpakaļ uz Latviju, un tā viņi nu ir apvienojušies ģimenēs un šeit dzīvo. Es nezinu teikt,

cik viņi ir lojāli, cik nelo-jāli un cik dabūjuši Lat-vijas pavalstniecību, bet domāju, ka par tiem, kuri te palika kā atvaļināti virs-nieki, kas saņem Krievijas pensijas, varētu šaubīties, ka viņi būtu lojāli Latvi-jai. Jāpāraugās arī uz to, cik ir tādu, kas iet visādās demonstrācijās un 9.maijā uzvelk savas padomju lai-ku uniformas.

DDD: Tur ir plašs kontin-gents – arī nemilitāristi, un šis valodas referendums jau vien pierāda, ka mūsu valstī reāli ir piektā kolonna.

“90-to gadu sākumā, kad sāka runāt par krievu karaspēka izvešanu, diemžēl pieņēma lēmumu, kā rezultātā daudzas militārās ģimenes šeit palika un nekur neaizbrauca, bet padomju karavīri pamazām atlavījās atpakaļ uz Latviju, un tā viņi nu ir apvienojušies ģimenēs un šeit dzīvo.”

REFERENDUMS – TRIECIENS VALSTS GALVENAJAM STŪRAKMENIM

DDD: Skaidrs, ka šī situācija nemainīsies, ja netiks veikta deokupācija un dekolonizācija, kas ir saskaņā ar starptautiskām tiesību normām, vai ne?

Andrejs Mežmalis: Es neesmu jurists, neesmu speciālists tai lietā.

DDD: Manuprāt, nav jā-

būt juristam, lai saprastu šo problēmu pēc būtības.

A.M.: Varu pateikt, kā ir Amerikā. Ja esi iebrāucis Amerikā, tad jānodzīvo 5 gadi (ja tagad nav kaut kas mainījies), jāzina angļu valoda, jāpārzina Ameri-kas vēsture, jāprot lasīt un rakstīt, jānoliek eksāmeni un jādod zvērests Ame-rikas Savienoto Valstu Satversmei. Kad tas viss nokārtots, jāiet tiesneša priekšā, kas atkal tevi pār-bauda. Esmu salīdzinājis šos noteikumus, kādi ir Latvijā un kādi Amerikā,

un nav šaubu, ka Amerikā prasības ir daudz stingrākas.

Esmu pārsteigts, ka Rīgā policijā esot policis-ti, kuri nerunā latviski. Kā policists var darboties valstī, ja nezina tās va-lodu?! Šis referendums jau skaidri parāda, kas ir kurš, kā viņi domā. Ja tie, kuri parakstījušies par šo referendumu, vispār nav zinājuši Latvijas Satvers-mi un nav devuši Latvijas valstij nekādu solījumu, tad zvērests ir jāmaina uz tādiem specifiskiem no-

sacijumiem, tāpat, kā to dara Amerikā – kad ieņem amatu, tad dod zvērestu, ka tu cīnīsies un aizsargā-si Amerikas Satversmi. Ja esi naturalizēts pilsonis un dari kaut ko pretvalstisku, ja tu ej pret valsti, kas tev ir devusi patvērumu – vie-tu, kur dzīvot, kas devusi tev uzticību, tad vari zau-dēt pilsonību. Ja valsts ir devusi uzticību tev, tad tev jāapliecina uzticība valstij, jo pretējā gadījumā tu ne-esi valstij lojāls pilsonis, un pilsonību tev tiek at-ņemta.

DDD: Būtībā jau tas viņu izveidotais paraks-tītāju saraksts ar visiem vārdiem, uzvārdiem un personas kodiem, ir lielisks materiāls, lai šiem cilvēkiem tik tiešām atņemtu pilsonību, un pēc tam viņi gluži vienkārši ir jāizraida no valsts.

A.M.: Es nekomentēšu tieši par izraidīšanu, jo daudziem ir bērni, kuri šeit dzimuši...

DDD: Piedodiet, bet, ja Amerikā cilvēks veic pretvalstisku rīcību – vai tad viņš netiek izraidīts ar

visu savu ģimeni!? Fran-cija izraidīja čigānus, kas nepieņemami uzvedās un slikti izturējās pret fran-čiem, – ar visām ģimenēm. Jūs taču saprotat, ka šie cilvēki apdraud Latvijas valsts un latviešu tautas nacionālo drošību?

A.M.: Jā, apdraud. Tas redzams pēc šī referendu-ma – tas ir trieciens Lat-vijas valsts galvenajam stūrakmenim. Viens mans kolēģis, kas dzīvo Kanādā – bijušais “Daugavas Vana-gu” priekšnieks Varimants Plūdonis, ļoti feini definē-ja: “Nav valodas – nav tautas; nav tautas – nav Latvijas!” Šī ir tā pamat-domāšana, kas katram latvietim, katram mūsu pamattautas iedzīvotājam Latvijā jāpatur prātā. Vi-sās valstīs, it sevišķi maza-jās, mazākums nevar pa-vēlēt uzvēlt vairākumam citu valodu un citu kultū-ru. Bet pašlaik Latvijā tas tā notiek.

Turpinājums sekos

Intervēja
Līga Muzikante

PAR BRĪVĪBU – KAS BRĪVĀKS VĒL?

Rolands Mareckis

“Jauna amerikāņu oku-pācija jau sākusies” – sa-springst pazīstamā Ma-rina Kosteņecka. Kad kolonisti saprot mūs, bet latviski neatbild, angļu valoda varētu būt islaicīga alternatīva... Tas ir skum-ji un nožēlojami! Tikušas iztērētas lielas naudas summas latviešu valodas apmācībai. Kas tos atmaksās valstij? Radusies valsts valsti – lienošā okupācija turpinās. Visās labākajās darbavietās sēž nelatvie-ši, no kuriem daudzi lat-viešu valodu nezina vai pārvalda ļoti vāji. Šķiet, atliek viena no divām iespējām: kļūt par kolonis-tu pakalpiņu vai braukt uz Īriju. Daudzi latvieši šodien kļūst par gājējiem, kuriem nekas nepieder. Cilvēks sapņo un vēlas, lai viņam piederētu viņa dar-bība. Tas dara ikvienu gan brīvāku, gan laimīgāku. Kāpēc tā nav, piemēram, Izraēlā, kur valsts pieliek lielas pūles, lai pamattau-ta netiktu atstāta bez at-balsta plecā?

Vai tādu *Lindermanu un Co* pēc referenduma neklūs vēl vairāk? Jo viņi atraduši augsni, kā, grau-jot Latvijas valsts pama-tus, var labi nopelnīt. Tas ir absurds, kas rakstāms

Ginesa grāmatā! Tauta plūst projām no Latvijas, it kā te būtu kāda dabas stihija, vulkāna izvirdums – bet te *nothing special*. Iz-rādās, Latvijā nav zāļu, lai izārstētu šo “lingvistisko caureju”.

Nelatvieši visos laikos esot dzīvojuši labāk nekā pamattauta. Jā, bet toreiz mums nebija savas valsts. Mēs esam radijuši paradī-zi iekarotājiem, kurā pat salavecīši nerunā latviski. Pārākuma patoss ir pārņē-mis ne tikai *Lindermanu un Co*, bet visu nelatvisko Latviju. Bet kā to pārva-rēt?

“Vai Abrenes iedzīvotājiem toreiz kāds pajautāja, vai viņi grib un vēlas pievienoties “varen plašajai?” Nē. Tāpat var notikt ar Latgali, bet vai mūsu bērnu bērni būs to pelnījuši?”

Ir cilvēki un ir padom-ju cilvēki. Pēdējo te ir tik daudz, ka viņiem Pār-d-augavā varētu atvērt pa-domju cilvēku muzeju. Viņi velta visas pūles, lai Latvijā nekad īsti, reāli neklūtu neatkarīga. Mēs strauji tuvojamies Karēli-

jas modelim, kur palikuši tikai 9,17 procenti no pa-mattautas. Oficiālā valoda tur ir krievu un reliģija – pareizticība. Prasu kādam pazīstamam mūzikim, kāpēc viņš pārgājis islāma ticībā. Tā esot lielvaras nomāktas tautas alterna-tīva.

Atbrauc Godmanis no Briseles apskatīt savus zirgus, paplātās ar rokām, bet nekas nemainās. Nāks vasara, un viņš atkal Jūr-malā spēlēs tenisus, kur viņa pretspēlētājs viņu kārtīgi apspēlēs. Mēs ti-kai varam iedomāties, kas raksta šo spēļu scenāriju.

jonus cittautiešu un tad sarīkot referendumu par divvalodību, bet nolēma pagaidīt lai paaugas Lin-dermans. Kāda te var būt deokupācija, ja okupācija turpinās. “Kaut kā neērti par to runāt,” saka kāds politiķis N.

Redzēju sapni, ka nogā-zies Brīvības pieminēklis... Un kaut tu paliktu viens vienīgais patriots Latvijā, tev tas ir jāatjauno! Lai tikpat stalts kā šis piemi-nēklis būtu mūsu neatka-riba un brīvība!

Jā, mums ir pagrūti. Bet, smeļoties spēku sievu aus-tajās latviešu segās, var or-ganizēt sevi. Viļānu tumši zilā ir kā mēness, Abrenes zeltainā – kā saulīte.

Vai Abrenes iedzīvotā-jiem toreiz kāds pajautāja, vai viņi grib un vēlas pie-vienoties “varen plašajai?” Nē. Tāpat var notikt ar Latgali, bet vai mūsu bēr-nu bērni būs to pelnījuši? Un ko teiktu mūsu Dievs? Krievu tautas parunai lielā mērā, ir taisnība, ka Maskavā bieži zvana, bet reti ēd... Un kāds tur brī-nums, ka vēl vienu – 201. valodu apēd, sasietajai Ei-ropai truli noraugoties.

P.S. Šo rakstu man pa-sūtīja viļānieši.

“SILTUMNĪCAS DOKTRĪNA” ŽURNĀLISTIKĀ

Saruna ar LTV Sporta redakcijas žurnālistu un juristu **Normundu Melderi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

ŽURNĀLISTU REMDENUMS IZNĪCINA TAUTU

DDD: Viesojoties “Radio Merkurs” raidījumā “Gaismas pils”, jūs aizsāktāt ļoti būtisku tematu – par Latvijas žurnālistu zemo līmeni. Ņemot vērā statistikas datus par to, ka cilvēki visvairāk uzticas tieši medijiem, – kā jūs vērtējat situāciju žurnālistikā?

Normunds Melderis: Domāju, ka vislielākā ietekme ir tieši televīzijai, kura tad arī nosaka politisko temperatūru. Ja salīdzinām žurnālistiku Atmodas laikā ar šodienu, tad jāsecina, ka vide ir ļoti mainījusies. Toreiz bija ļoti daudz labu žurnālis-

“Tieši tāpat tie jaunie cilvēki, kuri strādā medijos, vadās no kaut kādām klišējām, kā citi ir teikuši.”

tu, kuri bija strādājuši jau padomju laikos. Sākoties Atmodai, pirmajos neatkarības gados viņi sajuta *kaifu*, ka beidzot var pateikt visu, ko domā. Bet tas turpinājās līdz aptuveni deviņdesmito gadu vidum. Pēc tam lielākā daļa šo žurnālistu gluži vienkārši aizgāja – citi biznesā, citi par preses sekretāriem bankās un vēl kaut kur... Cilvēkus, kuri dzīvoja ar Latvijas neatkarības ideju, pamazām nomainīja žurnālisti ar citiem uzskatiem. Domājušo cīnītāju vietā nāca cilvēki, kas, manā skatījumā, nekad bērnbībā nav kāvušies, nekad nav spēlējuši kariņu, nekad nav dabūjuši *pa zobiem*... Viņi ir dzīvojuši tādos kā siltumnīcas apstākļos un nāk ar šo savu “siltumnīcas doktrīnu”, absolūti nejutot, kāda ir reālā dzīve. To viņi arī popularizē.

Visvieglāk medijos noturēties tiem, kuriem ir visbezrobainākā žurnālistika – neviens nezvanīs ne no Saeimas, ne no Ministru kabineta, ne no citurienes... Cilvēki diemžēl pamazām pie tā pierod. Priekšvēlēšanu laiks bija spogulis tam, kas notiek medijos. Ja pamainītu mediju nostāju, mainītos arī vēlēšanu rezultāti. Starp citu, ja paanalizētu krievu medijus, nevienam neienāktu prātā stāstīt, ka “Saskaņas centrs” jāņem valdībā. Krievu mediju vadošajās idejās, atklāti sakot, valda gandrīz vai lielkrievu nacisms. Arī padomju laikos bija daudz lielkrievu nacisma, tikai atšķirībā no vāciešiem, viņi to atklāti nedeklarēja. Faktiski tā tas bija, jo neviens krievs nekur

PSRS teritorijā nemācījās vietējo valodu, bet pārmeta vietējam (uzbekam, latvietim), ka viņš nav apguvis viņa lielisko *Puškina* valodu.

Atgriežoties pie žurnālistikas, jāsecina – lai nomainītos žurnālisti, jābūt spēcīgam medija vadītājam. Spēcīgi žurnālisti pie vāja medija vadītāja – tas nav iespējams.

DARBS BEZ MĒRĶA

DDD: Skatoties tā saucamos analītiskos raidījumus, piemēram, Rēdera vadīto raidījumu “Sastrēgumstunda”, rodas sajūta, ka žurnālisti nemaz neizprot apskatāmo problēmu – pat normālus jautājumus nemāk uzdot. Bija reiz gadījums – kāda žurnāliste, atnākot pie Aivara Gardas,

nezināja pat, kā viņu sauc un kas viņš ir... Bijušas arī situācijas, kad žurnālists, kuram jāgatavo materiāls, nezina, ko jautāt – pēc principa: *pasakiet, ko lai es jums pajautāju?*

Normunds Melderis: Jā, tā ir katastrofa. Ja medijs grib pieņemt labu žurnālistu, jāriko konkurss. Ja nemaldos, kāds no Krievijas operatoriem man reiz stāstīja, ka viņi meklējuši cilvēku savai pārraidei – uz vienu vietu pieteicās 140 pretendenti. Tad ir vismaz iespēja izvēlēties to labāko. Bet kā notiek šeit? Aiziet uz Komunikāciju fakultāti, paziņo, ka vajag četrus cilvēkus. Četri arī atnāk – *runāt proti, lasīt proti, nu, tad uz priekšu!* Kādas tad ir viņu intereses? Viņiem nav pat kaut cik dziļa skatījuma uz lietām.

Runājot par politisko žurnālistiku, – pirmkārt, jābūt zināšanām, jābūt analītiskām spējām. Otrkārt, jābūt raksturam, jo politiskam žurnālistam bez rakstura tur nav ko darīt. Protams, jābūt arī interesei. Ja tev ir interese, tev būs arī šīs zināšanas. Bet, ja nav intereses, tad ir tā, ka jājauc: *kas jūs tāds esat, ko man jums pajautāt?*...

DDD: Bet kā tad ar gandrīz svētās gous statusu? Kādreiz tāda sajūta, ka publikajās diskusijās izvairās no loģiskā secinājuma, ka vienīgā izeja no pašreizējās absurdas situācijas ir deokupācija un dekolonizācija.

N.M.: Domāju, ka tas nav pareizi. Atklāti sakot, mani kaitina šis bezpersoniskums. Latvijas Televīzijā esmu redzējis tādus šizetus, piemēram, par 9.maiju, kas mani gluži

vienkārši šokē. Kā par žurnālistiem var strādāt tādi cilvēki, kuriem nekas neinteresē?! Ja nav nekādas intereses, tad lai meklē citu darbu – lai iet mežu gāzt vai ko citu darīt, kas atbilst viņa spējām! Taču pieļauju, ka tā ir vispārējā politika, kad naudas dēļ pieklusē nacionālos jautājumus...

DDD: Bezpersoniskums ir ļoti personisks liberālisms...

N.M.: Varbūt. Ar vienu no kolēģiem reiz diskutējām, vai tie žurnālisti, ko dzirdam Latvijas Radio un Televīzijā, maz saprot, cik zemā līmenī viņi ir? Nosprīdām, ka viņi to nespīd!

Neteiksim, ka jūsu pieņemtais žurnālists Arnis Krauze ir muļķis – tas nebūs pareizi. Viņš ar Gundaru Rēderu skaitās labākie, bet jautājums – uz kā fona? Uz pārējo fona viņš varbūt izskatās labāks. Krauze pēc rakstura nav cilvēks, kurš kaut ko darīs – viņš ir bezgalīgi bailīgs. Gundars cilvēciski ir ļoti labs, bet viņš nav *smagsvars*. Viņš var taisīt raidījumus, piemēram, par sadzīviskām lietām – par tantinām, kur labāk *drapītes* nopirkt, par nenotīrītām ielām u.tml. Tā viņš dara šo darbu – saaicina viesus: *ko Anniņa, ko Pēteris, ko Juris domā – ahā, tad nākamais jautājums...* Ja kāds pasaka kaut ko absurdu, viņš pat nenoreagē.

Kā piemēru varu minēt vienu no raidījumiem “Sastrēgumstunda”, kurā viens *ebrejs* sāka stāstīt par valodu, ka viņu te apspiež vai saspiež – Gundars vispār nenoreagēja. Pēc kāda brīža noreagēja Dāvids: *saki, kā tevi apspiež, mani interesē?* Bet tajā brīdī sākas cits dialogs. Beigas tas jautājums tā arī palika neatbildēts... Tā vien šķiet, ka Gundaram neinteresē jautājumu risinājums, viņš neklausās un nenoreagē šādās situācijās. Viņš it kā ir aktīvs, rokas pa gaisu, bet būtībā nekā...

DDD: Vai nevar būt tā, ka viņi zina, kāda būs atbilde, un negrib, lai šī

“Domājušo cīnītāju vietā nāca cilvēki, kas, manā skatījumā, nekad bērnbībā nav kāvušies, nekad nav spēlējuši kariņu, nekad nav dabūjuši pa zobiem...”

atbilde publiski izskanētu? Kādreiz tāda sajūta, ka publikajās diskusijās izvairās no loģiskā secinājuma, ka vienīgā izeja no pašreizējās absurdas situācijas ir deokupācija un dekolonizācija.

N.M.: To nosaka cilvēka raksturs. Piemēram, Gundars Rēders ir cilvēks, kam patīk piedalīties, bet viņš nav vērst uz mērķi, un

tas ir ļoti svarīgi. Uzskatu, ka par jebkuru tematisko raidījumu, tāpat kā par jebkuru zinātnisku darbu, ir jāraksta plāns. Paņemiet kaut kādu problēmu, tad iztirzāiet, kas tur ir noticis, visbeidzot nonāciet pie secinājuma, kas der, kas ne. Tad, lūk, ir jēga. Domāju, ka ar raidījumiem jārikojas tieši tāpat. Bet ir nepieciešams, lai cilvēks, kas par to runā, būtu gatavs pusstundas, stundas laikā virzīties uz secinājumiem – uz mērķi.

DDD: Bet nespēj...

N.M.: Lielākajai daļai cilvēku patīk process, bet viņi nav spējīgi izdarīt secinājumus.

DDD: Tas liecina, ka žurnālistiem un visai televīzijai nav mērķa. Ja televīzijas mērķis būtu nacionāla latviešu Latvija, tad jebkurš žurnālists jebkurā vietā meklētu iespēju pierādīt, ka mums tas ir vajadzīgs un ka tas joprojām nenotiek. Laikrakstam “DDD” ir šāds mērķis, tādēļ par to rakstām.

N.M.: Tieši tā. Lai neapvainojas Gundars – ja viņš, piemēram, būtu ārsts, tad pieņemšanas būtu apmēram šādas: pie viņa atnākt pacients: *kas jums tur ir? Nu, man te galva sāp – kur, kreisā pusē? Jā, kaut kur tur. Ā, nu labi. Bet, kas jums? Man dibens sāp. Bet jums? Man kāja sāp. Nu, labi, labi – rīt vēlreiz atnāciet...* Nu, bet, ja sāp, tad pasaki, kur ir vaina un ko darīt! Bet viņam darbs nav vērst uz mērķi, un viņš pats to pat nejut. Raidījuma process viņam patīk, bet sausa atlikuma praktiski nav. Domāju, ka tā ir vairāk psiholoģiska rakstura īpašība...

LIELĀKĀ DAĻA DZĪVO KLIŠEJĀS

DDD: Kā ir ar pašcenzi? Iespējams, tikai ļoti retos gadījumos priekšnieks norāda, par ko drikst un par ko nedrikst runāt. Lielākoties šie žurnālisti paši, baidoties no kaut kā, izvairās runāt par būtis-

būs abi galējie “nacionāli”: Lindermans un Dzintars. Žurnālisti nedomā, vai tas patiešām tā ir, viņi neanalizē un neizdara loģiskus secinājumus. Tas, ko Dzintars runā, principā ir normāls centriskums, kāds ir jebkurā valstī.

DDD: ... Garda, savu kārt, ir radikālis.

N.M.: Tieši tā – ļoti grūti dzīvot un strādāt ar šādiem trafaretiem. Ja pajautāsim žurnālistam, kāpēc viņš tā domā, visticamāk, atbilde būs šāda: *es nezinu, tā visi saka*. Ja visi stāsta, ka Nils Ušakovs ir foršs, eiropeisks cilvēks, jo Kopenhāgenā beidzis augstskolu, tad nevienam to vairs neapstrīd. Atceros kādu Domburšovu, kurā Nilam Ušakovam pēc vizītes Kubā uzdeva jautājumu, kādēļ viņš devās uz Kubu. Ušakovs sāka stāstīt – ja nu pēkšņi Kubā kaut kas notiek, tad viņš esot nokārtojies, ka mūsu lielveikalu tikli apsteigs lietuvieši Maximu Kubā(!)... Kaut ko tādu izdzirdējis, es Dombura vietā viņam dotu ožamo spirtu, sauktu ārstu, ka cilvēkam slikti ir palicis, bet viņš pat nenoreagēja.

DDD: Ne tikai žurnālisti vadās pēc klišējām – tā dzīvo lielākā daļa cilvēku.

N.M.: Tas tāpēc, ka viņi nelasa un neanalizē... Viņi tic visam, ko saka vadošie – viņi nelasa neko, bet zina kaut ko “pa vidu”. Tieši tāpat tie jaunie cilvēki, kuri strādā medijos, vadās no kaut kādām klišējām, kā citi ir teikuši. Daudziem nav arī intereses par valsti notiekošo. Piemēram, pēc pirmās Saeimas plenārsēdes LTV žurnāliste Madara Līcīte izjautāja deputātus. Saruna ar Jāni Dombravu bija aptuveni šāda: *jūs bijāt atlaistajā Saeimā un tagad atkal esat ievēlēti – ar ko jūs nodarbosities?* – Nu, mēs mēģināsim pabeigt tos darbus, ko esam iesākuši. – Labi, paldies!...

DDD: Bet kādus darbus?

N.M.: Tur jau tā lieta, ka žurnālisti neinteresē – kādus? Madara kā žurnāliste vairāk kā desmit gadus strādā Saeimā, un šāds līmenis!

Turpinājums sekos

Intervēja Liene Apine

VĒSTULE

KRIEVIJAS MŪŽĪGĀS AMBĪCIJAS

Krievija, padomājiet tikai – Krievija(!) – vēloties, lai Latvijā tiktu ievērotas krievu tiesības runāt savā, tas ir, krievu valodā un piekopt krievu tautas tradīcijas...

Vai Krievija vēlas, lai Latvija to dara tāpat, kā Krievija (PSRS) “ievēroja” latviešu tiesības runāt savā, tas ir, latviešu valodā un piekopt latviešu tautas tradīcijas 30-tajos gados PSRS teritorijā, vai tagad, kad Krievijas mazākumtautības, piemēram, ne karēļi, ne tatāri, ne mordovieši, ne tuvieši savai valoda nav ieguvuši Krievijas valsts valodas statusu?!

Diedelēt, kautk pēc tiesībām un tēlot cietējus pie Latvijas valdības durvīm no Krievijas puses ir vairāk nekā liekulīgi un apkaunojoši, ja zinām, kādas tiesības valodas un tradīciju ziņā krievi bauda no Kēnigsbergas līdz pat Kuriļu salām.

Bet vai tad no Krievijas kāds jēkad ir sagaidījis atvainošanās – par nokaunēšanos nemaz nerunājot?

Gunārs Terinks

KĀDU LATVIJU?

Andrejs Lucāns

Burtniekos

Man personiski tādas neskaidrības nav. Esmu latvietis, Latvijas pilsonis, mīlu šo zemi un valsti, mīlu savu tautu, pat daļu (56%) deputātu cienu, lai arī ne reti tie manī izraisa sašutuma un dusmu konvulsijas. Līdzīgi kā ar bērnu, kas neklausa gudram padomam un vecāku pieredzei, tomēr to mīlam... Nav iebildumu pret citautiešiem, kas lojāli Latvijai un latviešiem. Taču mans mērķis paliek nemainīgs – latviska Latvija.

Un referendums pret latviešu valodas tiesībām – tā ir šokējoša nekaunība! Tā atsauc atmiņā Māras Zālītes astoņdesmito gadu balādi par bezgodi, kurš ieradies mūsu godos:

“Viņš lielāko karoti ņem un bļodu / Un ēd un ēd, līdz apēsts ir viss, / Bet paliek arvienu vēl izbadis. / Viņš lielāko kausu paņem un dzer, / Ar kāju uz pasauli durvis ver. / Bet nepietiek viņam ar kausu un bļodu, / Viņš prasa, lai tu viņam parādi godu. / Tu ņem savu godu un lēnīgs tam rādi, / Un, lūk, no tā brīža tu kāpostus stādi / Ne tā kā līdz šim, bet tā, ka pēc tam / Ir kauns acis skatīties kāpostam... / Un

aku tu roc kā diķi tik seklu / Un domā tikai par tuvāko kreklu. / Tu aizmirsti par ražas, Dievu un Jodu, / Un vieglāk kā atdot, protams, ir nodot...”

Ko teikt par latvieti, deputātu, kurš zvērēja, ka iestāsies par latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu, Jāni Tutinu, bet publiski paziņo, ka balsos par krievu valodu kā otru valsts valodu? Pieprasa nāves spriedumu latviskai Latvijai un latviešiem! Tāpat kā lielkrievu impēriskie šovīnisti N.Kabanovs un Latvijas galvaspilsētas mērs N.Ūšakovs. Tāpat kā partija “Saskaņas centrs”.

Sabiedrībā tiek meklēts vainīgais un tiek atrasts – “Nacionālā apvienība”! Iedomājieties, pieprasīja valsts finansētajās skolās mācības valsts valodā, tāpat kā tas ir visās PSRS okupāciju un kolonizāciju nepiedzīvojušajās ES dalībvalstīs.

“Vaicāsim sev: kas mums šodien svarīgāks – internacionalizēta Latvija, kur ar “nulles variantu” vai tā paveidu integrēti visi migranti, kas dabiskā attīstībā novedīs pie mūsu tautas iznīcības, vai latviešu tautas nākotne, tās dzīvība?”

“Tomēr atļaušos iemest akmeni arī “Visu Latvijai!” lauciņā. Viņu rosinātais referendums arī bija pietiekami nevajadzīgs, ko latviešu vairākums atbilstīgi novērtēja, un paraksti netika savākti... “Latviska Latvija” ir pakļauta manipulācijām tāpēc, ka tas ir izslēdzošs koncepts...” – intervijā “Latvijas Avīzei” (06.02.12.) skaidro diriģents Ivars Cinkuss un

šim “izslēdzošajam konceptam” pretī liek mērķi:

“Jārod racionāla, emocionāli pareiza, tālejoša un uz tālējošiem mērķiem balstīta latviska izglītības sistēma, par to nav šaubu...”

Bet, vai ir iespējama emocionāli pareiza, tālejoša un latviska izglītības sistēma, ja Latvija būs nelatviska, bez “izslēdzošā koncepta” – “latviska”? Mans viedoklis: nav iespējama!

Bet attiecībā uz latviešu tautas “apdomīgumu kā pareizo” rīcību, minēšu tikai dažus piemērus, kas par to **neliecina**: mežonīgā kapitālisma purvā vedošā “Latvijas ceļa” (un ne tikai) izvēle; klusēšana par bezatbildīgo privatizācijas un zemes iztirgošanas “aizsardzības” likumu pieņemšanu un realizāciju; destruktīvu pilsonības un naturalizācijas likumu pieņemšanas pieļaušana; Abrenes nelikumīgās aizdāvināšanas akceptēšana

Valstsvīri un deputāti 20 gadus konsekventi izvairījās no salikuma “latviska Latvija”. Pat vārdu “latvietis” iepludināja “Latvijas tautā”, “pilsoniskajā nācijā” u.tml. Lai pielīstu, noliecās zemāk par zāli. Tas tomēr nepārlicināja 273 347 lielkrievu impērisko šovīnistu sakūditos Latvijas pilsoņus iestāties pret latviešu valodu. Un tas tikai tāpēc, ka likumdevēji un valsts vadītāji bija atteikušies no latviskas Latvijas koncepta. Izvairījās no lietu saukšanas to īstajos vārdos.

LATVISKA LATVIJA NAV IESPĒJAMA BEZ DEKOLONIZĀCIJAS

“Kas tad ir tā latviskā Latvija?” Atbilde ir viena: tā ir valsts, kur latvieši ir pamattauta, kurā noteicēja politiskā vara pieder latviešiem, kurā ir viena oficiāla valsts valoda – latviešu valoda, kurā minoritātēm, kas bija Latvijas pavalstnieki līdz 1940.gada 17. jūnijam, ir tādas pašas tiesības kā latviešiem. Bet šodien migranti nav minoritāte, kā to sapratām agrāk un kā tas jāsaprot šodien. Tie ir kolonisti, uz kuriem attiecināmi noteikumi par kolonistiem, ko deklarējusi ANO. 1949. gada Ženēvas konvencija noliedz okupētajai valstij pārvietot uz okupēto teritoriju savus civiliedzīvotājus. Tie jāizved. Ja ir daži, kas norāda, ka migranti paši ir bijuši režīma upuri, tas viņu statusu nemaina. Bez tam, vēsture rāda, ka kolonistus uz kolonijām reti kad nosūta piespie-

un tās līdzdalībnieku no ZZS atkārtota ievēlēšana Saeimā; 25–30% aptaujāto vēlme abu augstākā līmeņa prezidentu posteņi redzēt smagos noziegumos apsūdzētu subjektu; aptuveni 30% vēlēšanās nepiedalās; Eduarda Berklava organizētās parakstu vākšanas mažoritārā vēlēšanu likuma pieņemšanas ierosināšanai neatbalstīšana un izgāšana utt.

“Neaizmirsīsim arhibīskapa Teodora Grīnberga vārdus: “Naidnieki grib mūs iznīcināt, draugi grib mūs asimilēt, bet mēs gribam palikt latvieši. Šie vārdi jo sevišķi nozīmīgi šodien.””

du kārtā (varbūt izņemot Austrāliju, sākumā). Tie parasti ierodas, labāku dzīvi meklējot, kā darīja arī migranti Latvijā. Latvijai jāpanāk, lai Eiropā un visā pasaulē atzītu, ka minētā konvencija ir pilnīgi attiecināma uz Latviju. Un, ja Latvija neprasa visu kolonistu tūlītēju aizvešanu, saprotot, ar kādām grūtībām tas ir saistīts, tad Latvijai pienākas **starptautiska atzinība**, nevis jāieklūst situācijā, ka tai **būtu jātaisnojas**, kā to nesen piespieda darīt Igaunijai par likumiem, kas ir daudz iecietīgāki par kategorisku prasību Krievijai izvākt visus kolonistus. Ar sašutumu jānoraida pārmetumi par it kā cilvēku tiesību pārkāpumiem Latvijā. Ja kāda tauta ir cietusi no cilvēktiesību pārkāpumiem, tā ir latviešu tauta. **Latvijas valdībai nav jātaisnojas, bet jāuzbrūk!** Ir likumi, kuru sekas nav izlabojamas. Šādā nozīmē pilsonības likums var būt liktenīgs latviešu tautai. Jābaidās ne tikai no nulles varianta, bet arī no t.s. “aizplivurotā” vai pakorigētā nulles varianta. Ja pilsonības likums radīs apstākļus, kur politiskā vara laika gaitā nonāktu “internacionālistu” rokās, latviešu tauta ies pretī libiešu liktenim, un Latvija atgriezīsies “māmuļas Krievijas” klēpī. Par to lēmumu var pieņemt kādā no nākamajām Saeimām,

un to nevarēs apstrīdēt kā 1940.gada viltus Saeimas pieņemto, jo viss būs noticis “likumīgi” un demokrātiskā ceļā. (J.Labsvīrs, “Kurp ejam” /Atmiņas un pārdomas/ 2. daļa, 1997.).

Kādi jābūt mūsu nostājai? Vaicāsim sev: kas mums šodien svarīgāks – internacionalizēta Latvija, kur ar “nulles variantu” vai tā paveidu integrēti visi migranti, kas dabiskā attīstībā novedīs pie mūsu tautas iznīcības, vai latviešu tautas nākotne, tās dzīvība? Es ticu, ka mūsu lielākais vairums atbalstīs pēdējo.

Vai varam ko darīt? Mēs varam... **Latvija bija latviska, un Latvijai jābūt latviskai.** Lai to sasniegtu, **deputātiem, prezidentiem un ministriem Latvijā jācinās par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju!**

Šobrīd īpašumi, kā lauksaimniecībā, tā rūpniecībā, pāriet migrantu un agrārkās nomenklatūras rokās. Tā nedrīkst notikt! Nebūsim bailīgie un kaunīgie latvieši. Neaizmirsīsim arhibīskapa Teodora Grīnberga vārdus: *“Naidnieki grib mūs iznīcināt, draugi grib mūs asimilēt, bet mēs gribam palikt latvieši.* Šie vārdi jo sevišķi nozīmīgi šodien.” (Jānis Labsvīrs, bijušais K.Ulmaņa valdības Sabiedriski kulturālā departamenta direktors, “Klausīsimies vēstures soļos”, 2002., 108.–110.lpp.).

KĀ VALSTS “PALĪDZ” BEZDARBNIEKIEM

Turpinājums no 3. lpp.

Ja šis cilvēks strādās negodprātīgi, nebūs taču problēmu viņu atlaist kā darba devēja uzticību zaudējušu un vietā pieņemt nākamo kandidatūru, ko piedāvā NVA. Ja atlaistais cilvēks nebūs ar to apmierināts, lai vērsās tiesā. Taču patlaban to nemaz nav jēgas darīt, jo, saskaņā ar Darba likuma 47.pantu,

dēļ, lai *biežais* varētu it kā uz apmācību laiku pieņemt cilvēku, maksāt viņam viszemāko iespējamo algu, tad atlaist un pieņemt atkal nākamo, to pēc trim mēnešiem arī atlaist, un tā turpināt līdz bezgalībai.

Uzskatu, ka 13.nodaļa “Pārbaude, pieņemot darbā” būtu nekavējoties svītrojama no Latvijas Darba

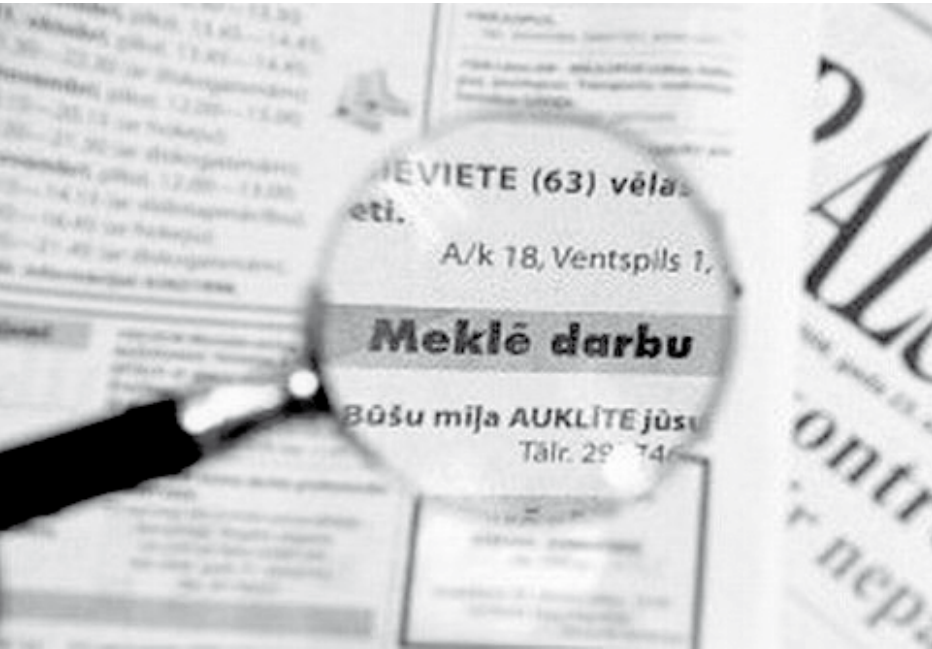
jums uz esošo vakanci jāpiešķir rindas kārtībā – kas agrāk reģistrējies, agrāk arī dabū darbu. Tas pilnībā izslēgtu korupciju šajā sfērā. Tikai tādā gadījumā, ja NVA nebūtu neviena cilvēka, kura kvalifikācija atbilstu piedāvātajai vakancei, darba devējs drīkstētu pieņemt cilvēku “no malas”. Par šīs likuma normas pārkāpšanu darba devējam jāparedz pamatīgi naudas sodi, kas faktiski iedzītu viņu bankrotā. Tas ir vienīgais veids, kā izslēgt *blatu sistēmu*, kas šobrīd ir faktiski pilnībā pārņēmusi darba tirgu.

Realitāte gan diemžēl ir tāda, ka mūsu tā saucamie “tautas kalpi” nemaz nevēlas risināt bezdarba problēmas mūsu valstī. Viņiem pašiem ir nodrošināts labi apmaksāts darbs, iespēju robežās viņi iekārto tajā arī savus radus, draugus

“Protams, pilnīgi visus momentā ar darbu apgādāt nebūs iespējams, taču tas nav arī vajadzīgs! Ar darbu, pirmkārt, jāapgādā Latvijas pilsoņi un it sevišķi latvieši.”

trīs mēnešu ilgajā pārbaudes laikā darba devējam ir iespēja atlaist darbinieku, **nepaskaidrojot iemeslu (!!! – A.G.).** Šis likuma pants faktiski ir radīts tā-

likuma. Cik man zināms, ne pirmās Latvijas brīvvalsts, ne arī PSRS laikos tādās likuma normas nebija. Tāpat arī stingri **jānoteic, ka NVA noriko-**

un paziņas, bet par tautu kopumā viņiem nospļauties. Vai Raivis Dzintars, piemēram, ir kādreiz uztraucies par milzīgo bezdarba līmeni valstī? Ja nu vienīgi tajā kontekstā, ka pamaz svešautiešu vēl ir apguvuši latviešu valodu, kas viņiem traucē konkurēt darba tirgū un atņemt latviešiem pēdējās vēl vi-

niem esošās darbavietas. Nekad neesmu dzirdējis no viņa pārstāvētās partijas pat solījumus (kur nu vēl – redzējis reālus darbus!) nodrošināt Latviešu Latvijā ar darbu un maizi! Par pārejās Saeimas frakcijām vispār nerunāsim... Tātad, Latvieti, kamēr tu nepaņāksi, lai Latvijā pie varas būtu nesavtīgi Patrioti,

darbu Tev šeit neredzēt! Un, lai tā notiktu, mums visiem nav jāstāv malā, bet gan aktīvi jācinās!

LATVIJU LATVIEŠIEM!!! LATVIEŠIEM LATVIJĀ DARBU UN MAIZI!!! CĪŅAI SVEIKS!!!

Publicēts saīsināti

Mušas uz banāna domā, ka tas pieder viņām

Turpinājums no 2. lpp.

Latviešu tauta jau tā ir nogurusi no visām okupācijām, tagad no jaunā eiropakolonizācijas, šī posta, kurā tā iegrūsta, un tad vēl jānoklausās idiolatriskās uzstāšanās, kuras faktiski balstās uz savas tautas apspiešanu.

Varbūt iesāksim ar ieskatu **SEKU** pārskatā. Mans nolūks, kā jau rakstīju, nav izanalizēt visu stāvokli šajā ievadrakstā par tautsaimniecību, bet iesākumam par dažām sekām, kuras man likās viskļiedzošākās.

SEKAS – rusifikācijas jeb valsts pārņemšanas uzbrukums

Pagājuši 20 gadi, un valsts vadītāji neko nav izdarījuši, lai likvidētu jaunās rusifikācijas briesmas. Kā vispār varēja pieļaut tādu antikonstitucionālu referendumu par Latvijas re-sovjetizāciju? Es saprotu, ka *Rossijas* mērķis ir izcīnīt *russkiju* valodas oficiālo statusu Eiropas Savienībā. Ja *russkiju* valoda būs valsts valoda Latvijā, tad tā kļūs arī par oficiālo Eiropas Savienības valodu. Latvija ir izvēlēta kā vajākais posms Eiropas Savienībā, caur kuru to var *izsist cauri*, un latviešu tauta kā upurtauta, kuru var viegli piespiest runāt “*po russki*”.

Aizvadītais referendums ir latviešu valsts likvidācijas mēģinājums, pārvēršot to par kolonistu pārvaldītu *Rossijas* pavalsti. Lūk, kur noveda neizdarītā dekolonizācija! Nav pat pieņemta dekolonizācijas programma, un tās nepieņemšanas rezultātus tagad redzam. Visas mūsu drošības struktūras ir plika graša vērtas, jo *lindermanieši* diktē noteikumus (“*russkije v dushe*” – kā viņi paši sevi raksturo). Man ir jāsaka vecais teiciens: “Par ko mēs cīnījāmies!” Izcīnījām neatkarīgu valsti un jūs, Latvijas pārvaldnieki, to nododat Interfrontei un *Rossijai*. Kā Interfronte drīkst valdīt Rīgā? Kaut kas prātam neaptverams! Kā Interfronte drīkst sēdēt latviešu valsts Saeimā? Kurš man atbildēs uz šiem jautājumiem? Kā valdība pieļāva un vēl apmaksāja antikonstitucionālu referendumu? Vai tai nav nekavējoties jādemisionē?! Kuri ir tie, kuri piesedz, finansē un propagandē *lindermaniešus* un *štābistus* Latvijā?

SEKAS – izplūnīta tauta, izmirstoša valsts

Tautas fiziskā iznīcināšana aizvedusi mūs, latviešus, līdz izžušanai, svešvārdā – depopulācijai. Gandrīz vai skaisti skan... Īstenībā tā ir speciāli radīta situācija tā saucamajā starptautiskajā darba tirgū.

Spridītis: “Tur tālu lielā sila malā... tur nauda žāvējas...” Ja senāk vikings brauca nolaupt latvju zeltēnes, tad šobrīd viņas pašas brauc “nolaupīties”. Ja padomju laikos latviešu valodu ļoti daudzās rūpnīcās nevarēja sadzirdēt pat smēķētavās, jo migranti bija iesūtīti Latvijā, tad šodien otrādi – latviešu valodu var sadzirdēt Īrijas un pat Gruzijas krogos. Latvieši palikuši par vergcilvēkiem, kuri sevi iztirgo starptautiskajā vergtirgū.

“Verdzības sindroms jau tiek ielikts Latvijas skolā, kurā metodiski ražo vergcilvēkus starptautiskajam darba tirgum.”

Latviešu ekonomiskā migrācija uz citām valstīm – tie nav cilvēku izprieču braucieni, bet tā ir ES centralizēti vadīta darba resursu pārdale un teritorijas atbrīvošana no latviešiem, citādi to var saukt arī par dabas rezervāta radīšanu bez aborigēniem. Es to esmu nosaucis par **Ģeogrāfisko genocīdu**, kurš ietver piespiedu migrāciju, izsūtīšanu, izmisuma ekonomiskās situācijas radīšanu, nelabvēlīgas apkārtējās ģeogrāfiskās vides veidošanu, kas liek cilvēkiem doties uz citām zemēm. Vai arī viņi gluži vienkārši izmirst.

Verdzības sindroms jau tiek ielikts Latvijas skolā, kurā metodiski ražo vergcilvēkus starptautiskajam darba tirgum. Izglītības ministrijas instrukcijās ir teikts – jābūt gataviem sevi pārdot darba tirgū (Zintnieks, Nr. 350–351). Latvijā notiek kalpu un vergu nācības veidošana, dzimstības samazināšanās, mirstības palielināšanās, bērnu pabalsta (jau tā izsmiekla apmēra) likvidēšana, pensionāru vajāšana un daudzas citas pret tautu vērstas rīcības. Latvijā ir gluži vienkārši izvērstis genocīds pret pašu tautu.

SEKAS – fiziski slima tauta

Dažādu nelabvēlīgo apstākļu kopums, it sevišķi – zemais dzīves līmenis, nenopērkamās zāles, slimnīcu, rehabilitācijas un rejuvenācijas nepieejamība, nekvalitatīvā pārtika, nekontrolētā indīgā parfimērija un sadzīves ķīmija – šie un vēl citi faktori radījuši fantastisku saslimstību un mirstību.

Slēpjoties aiz neolibērālistiskiem un ultralibērālistiskiem lozungiem, likvidēts valsts regulētais medikamentu un medicīnisko-dziedniecisko pakalpojumu tirgus. Es saprotu, ja kara laikā sagrauj slimnīcas, bet te, it kā pie pilna

prāta būdami, to izdara Latvijas politekonomiskā elite, – tas normālam prātam nav aptverams. Varturi likvidē slimnīcu pēc slimnīcas, likvidē pansionātus. Nenormālā peļņa pārsniedz zāļu ražošanas pašizmaksu, padarot tās par luksusu preci. Pat Moldāvijā valsts regulē ārstniecisko un dziedinošo zāļu tirgu. Tāpat nespēja cilvēkiem iegādāties kvalitatīvu pārtiku un dzērienus arī paslīktina tautas fizisko stāvokli.

Visiem ir zināma eko-

varu izturēja, tad jau izturēs arī mūsu slimnīcu.

SEKAS – vispārējs garīgais un kultūras pagrimums, vispārējs pesimisms un “*Homo Homini Lupus Est*” sabiedrības veidošanās

“*Homo Homini Lupus Est*” – “*Cilvēks cilvēkam vilks*”. Varam jau novēl vainu uz amerikāņu šausmu filmām un cilvēkmiešas izpārdošanas realitātes šoviem, bet sākumvainā ir meklējama divdesmit gadus ieilgušajā skolu izglītības un audzināšanas reformā, pirmskolu iestāžu likvidācijā un ne-atjaunošanā, lauku skolu likvidēšanā. *Starp citu, šajos gados arī nav veikta pāreja uz latviešu valodas apmācību, bet vēl aizvien daudzās skolās tā notiek Latvijā antikonstitucionālā russkiju (krievu) valodā.*

Par Latvijas dēmonkrātijas (bez)kultūras sastāvdaļu varēsīt izlasīt atsevišķā rakstā. Pesimismu rada arī lietu patiesās kartības izjaukšana, dzīves un darba jēgas zaudēšana. Speciāli radīti apstākļi, lai cilvēkiem mīlzu laiks būtu jā-

“Aizvadītais referendums ir latviešu valsts likvidācijas mēģinājums, pārvēršot to par kolonistu pārvaldītu *Rossijas* pavalsti.”

rēķina, jo par zālēm cilvēki ir spiesti atdot pēdējo grasi. Pensionāri slimnīcās nevar ārstēties, jo viņi nespēj samaksāt par tādu *grezniecību*, turklāt, ja arī kādus ieliek slimnīcā, tad kā tādus trušus pa sešiem vienā istabā vai pat gaitenī – sak, ja karu un padomju

patērē izdzīvošanas nodrošināšanai – savas ģimenes eksistences nodrošināšanai, nevis savas (katra cilvēka) Dieva dotā potenciāla pilnveidošanā (šo tēmu aprakstīju iepriekš, skat.: Zintnieks, Nr.334).

Turpinājums sekos

DRAUDZĪGAIS AICINĀJUMS

Visi, visi, kas nīstat šo zemi
Uz mājām, uz savām mājām ejiet.
Kāpēc tā saku – klusiet un nejaudājiet!

Visi, kas nīstiet šīs zemes tautu,
Ziniet, jūs viņas labumu baudiet...
Bet Dievs jums citas robežas spraudis.

Uz mājām, uz savām mājām
Ejiet mierā, ar labu vadīti,
Lai pēc nav jāskrien ar kailām kājām!

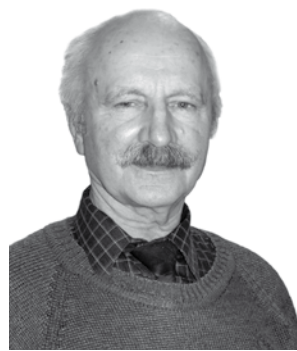
Tas Vīrs, viņš reiz par Latviju cēlās.
Gaismu un gudrību grāmatās smēlās –
Viņš aicināja visus, ikvienu mūs
Par Latviju – daiļu un latvisku būt!

V.M.Jēkabsone

VĒSTULES

PAR LĒMĒJVARAS PIEŠKIRŠANU VALSTS IENAIDNIEKIEM

Vilhelms Klincāns

Jūrmalā

Ar Maskavas specdienestu gādību un pateicoties Latvijas bezzobaino drošības dienestu, “temīdas” un valsts varas nolaidībai, no Lefortovas cietuma izlaistais, valstij nelojālais nepilsonis Lindermans, kurš nīst latviešus, tautai uzspieda apkaunojošu referendumu. Glēvā, stulbā un nodevīgā valsts vara un specdienesti, kas “varonīgi” spēj apkarot tikai nacionālpatriotus, bet ir galīgi bezspēcīgi tādu kā Lindermans, Osipovs, Gaponenko un citu cionistu (kas tracina krievvalodīgos un kūda pret latviešiem) priekšā! Siem neliešiem netika žēlota pat liela nauda no valsts budžeta – to atņēma bērniem, slimajiem un citām vajadzībām. Līdzšinējās valdības iz-

dālāja un iztirgoja pilsonību (piešķīra suverēno valsts varu!) latviešus nīstošiem okupantiem un viņu atvasēm, tas ir, viņus apbruņoja ar lēmējvaras ieročiem, kas ir daudz efektīvāki par vismodernākajiem kaujas ieročiem (tankiem, ložmetējiem utt.). Nu šie iekļideņi, cionistu vadīti un tracināti, savus “ieročus” aktīvi pielieto, lai grautu Latvijas valstiskuma galvenos balstus, kas ir pilsonība un latviešu valoda. Pēc šī referenduma tiek gatavots jau nākamais – par pilsonības (lēmējvaras) atdošanu visiem svešiniekiem. Ja pastāvošā glēvā mulķu valdība un Saeima grib glābt savu ādu un kaut cik izpirkt vainu tautas priekšā, tad šis ir visizdevīgākais brīdis vispirms atņemt pilsonību tiem 187 300 parakstītajiem par referendumu, kam tā tika piešķirta vai nopirkta pēc 1991.gada un kas parakstījās par Latvijas valsts pamatu graušānu. Ar to tiktu mazināta piektā kolonna un Latvijas valsts apdraudējums. Tādi kā Lindermans un Gaponenko, kas ir nepilsoņi un nelojāli Latvijai, no valsts nekavējoties jāizraida. Jāveic arī vispārēja dekolonizācija un turpmāk pilsonības piešķiršana svešiniekiem strikti jāierobežo.

“TRAKĀ GALVAS” VADĪTIE “ATBRĪVOTĀJI”

“Atbrīvotājus” no brīvības neatceros, jo esmu dzimis pēc kara. Bet, tā kā bērnībā ir asa pasaules uztvere, ļoti labi atceros “atbrīvotājus”, precizāk gan, Latvijas kultūras grāvējus – tos, kas nīcināja latviskumu, darba tikumu, tradīcijas un citas vērtības, kas mūs atšķir no citām nācijām.

Tie bija iesūtītie kolonisti – vietējās varas spice – priekšsēdētāji, sekretāri, direktori, brigadier, kuri, paši pusanalfabēti būdami, žūpas un izvirtuļi, mācīja mūsu vecākus dzīvot un strādāt. Vēlāk, kad sāku iet skolā, āši nācās mācīties krievu valodu, klausīties stāstus par “paradīzes zemi” Krieviju un tās “dižo dievekli” Staļinu. Protams, toreiz nezināju, ka tie ir meli.

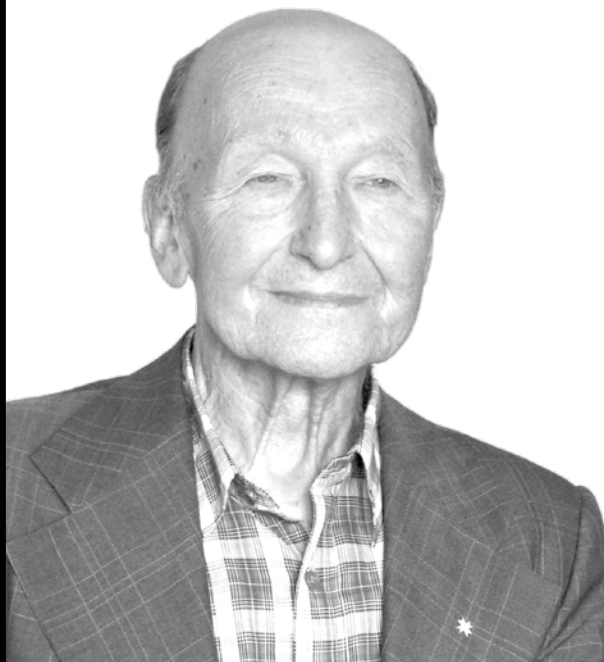
Viens tāds – patiešām idiots – pavēlēja noņemt skolai zvanu, kas no pirmskara laikiem tika izmantots stundu ieskandināšanai. Tas esot baznīcas zvans un reliģija ir kaitīga laimīgai dzīvei – aptuveni tā tika motivēts. Citreiz briesmīgi pārbijos no krievvalodīga brigadiera lamām, jo mūsu vienīgā govys bija iegājusi kolhoza daļā, bijušajā vec-tēva zemē. Un lamāšana bija tik drausmīga, ka brēkdams bēgu pie mātes. Zināju vien teikt, ka mani sabiedrīties velns – tā vecāki sauca šos okupantus. Tiku nomierināts, bet ar piebildi, lai citiem par velniem neko nestāstu...

Kad mira Staļins, vecāki staigāja gaišām sejām, sak, beidzot “trakais galva” ir beigts. Kad jautāju, kas ir “trakais galva”, tika stingri pieteikts klusēt, un viss. Acimredzot ne bez pamata, jo, lai arī “trakā galvas” kults bija nosodīts, ūsainā slepkavas bilde vēl ilgi karājās skolā pie sienas – šis gars valdīja ne jau bez viena otra pielidēja jeb latviešu izcelsmes skolotāja piepalīdzēšanas. Citādi nebūtu kauppilnā gadījuma, kuru atceros ar nožēlu. Proti, vienreiz mēs ar akmeņiem apmētājām Miglu ģimenes zēnus, kuri gāja uz mājām, un blāvām: *bandīti, bandīti!* Protams, šo apzīmējumu mēs neizdomājām paši... To, ka Miglas bija izsūtīti kā brīvības cīnītāji, uzzinājām tikai pēc daudziem, daudziem gadiem. Ja liktenis ļautu kādu no Miglām satikt, ļoti lūgtu piedošanu!

Tāpēc ieteikums mūsu varnešiem, kuri nekādi nevar (negrib?) aizbāzt mutes tiem, kas Austrumos un Rietumos apmelo mūsu leģionārus, izlasīt atvaļinātā flotiles admirāļa Andreja Modra Mežmaļa grāmatu “Latviešu leģions”. Ja nu pēc šī izziņas avota kāds leģionārus vēl apsūk par fašistiem, tad patiešām viņš ir vai nu stulbs idiots, vai arī sātans, kuram nemaz nav tiesību paust patiesības gaismu.

Jūlijs Tropš

SĒRU VĒSTS

Šā gada 8.februārī pēc ilgās slimības 89 gadu vecumā Aizsaulē aizgājis patiesi brīvas Latvijas idejas pau-
dējs, neatkarīgais žurnālists Kārlis Reimanis.

Savos rakstos Kārlis Reimanis vienmēr atgādināja: “Deokupācija nav notikusi, Latvijā joprojām atrodas simtiem tūkstošu okupantu un viņu pēcnācēji, kuri deg naidā pret latviešiem, kas viņiem traucē te dzīvot kā “savās mājās”.”

Sūtām draudzīgas domas gaišajā Augšupceļā!

Laikraksta “DDD” kolektīvs

ABONĒT IR LĒTĀK!

Abonējiet laikrakstu “DDD”:

- visās Latvijas Pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680)

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm
interesēties “DDD” redakcijā!
**“DDD” iznāk divas reizes mēnesī –
piektdienās.**

Veicināt plašāku “DDD”

izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai
iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

**Latvijas Nacionālās frontes kontu
Latvijas Hipotēku un
zemes bankā**

(SWIFTkods: LHZBLV22);

konts: LV38LHZB1000054029001;

Reģ.Nr.LV40008033014

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tālr./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

ZALĀ GRĀMATA

Muammārs Kadāfi

Lībijas prezidents

*Turpinājums no
numura Nr.2(256)
(sākums “DDD”
Nr.16(246))*

ĢIMENE

Cilvēkam kā atsevišķai personai ģimene ir svarīgāka par valsti. Cilvēce pazīst jēdzienu “personība” (cilvēks), bet normāls cilvēks (personība) – jēdzienu “ģimene”. Ģimene ir cilvēka šūpulis, viņa tēva mājas un sociālā aizsargātība. No laika gala cilvēce – tā ir Personība un Ģimene, bet nebūt ne Valsts. Cilvēcei nav tāda jēdziena kā Valsts. Valsts ir mākslīgi radīta politiska, ekonomiska un dažkārt arī militāra sistēma, kura nekādi nav saistīta ar jēdzienu “cilvēce”. Ģimeni var salīdzināt ar atsevišķu augu dabas pasaulē. Augs ir augu pasaules pamats. Augu kultivēšana plantācijās, dārzos un tml. ir mākslīga, un tai nav nekā kopīga ar auga dabu, kas līdzīgi ģimenei sastāv no daudziem zariem, lapām un ziediem. Tam, ka politiskie, ekonomiskie un militārie faktori ir piemērojuši milzīgu ģimeņu skaitu dzīvei valsts robežās, nav nekāda sakara ar cilvēci. Jebkura situācija, apstākļi vai pasākumi, kas noved pie ģimenes iziršanas vai tās izzušanas, ir ne tikai nehumāni un pret dabiski – tie ir vardarbīgi un tāpat kā auga lapu, zaru un ziedu nolaušana noved augu līdz novīšanai un bojāejai.

Sabiedrība, kurā kaut kādu apstākļu dēļ pastāv draudi ģimenes vienotībai un tās pastāvēšanai, atgādina plantāciju, kurā augi var tikt izrauti ar saknēm, nokāļti dēļ valgmies trūkuma un aiziet bojā no sausuma vai novīst. Cilvēku sabiedrība ir līdzīga ziedošam dārzam vai koptai druvi, kur augi attīstās dabiski, zied, rada aizmetņus un dod augļus.

Ziedoša ir tāda sabiedrība,

kurā plaukst ģimene, kur cilvēks brīvi attīstās ģimenē, ar kuru ir saistīts ciešām saitēm. Viņš atgādina lapu, kuras eksistence bez zara nav iespējama. Tāpat arī cilvēka dzīve ārpus ģimenes zaudē jēgu un sabiedrisko saturu. Ja cilvēku sabiedrība kādreiz kļūs par sabiedrību bez ģimenes, tā būs kļaidoņu sabiedrība un atgādinās mākslīgu augu.

CILTS

Cilts būtībā ir tā pati ģimene, tikai lielāka pēcnācēju skaita dēļ sazarojusies. Nācija savukārt ir tā paša iemesla dēļ sazarojusies cilts. Tātad nācija ir liela cilts. Pasaule – tā ir nācija, bet nācija, kas sadalījusies daudzās nācijās iedzīvotāju skaita pieauguma dēļ, tātad pasaule ir milzīga nācija. Ģimeni formē tie paši sakari, kas formē cilti, nāciju un pasauli, tikai līdz ar šo kopību skaitlisko pieaugumu šie sakari atslābst. Cilvēce ir starpnacionālie sakari, nācija ir starpcilšu sakari, bet cilts – starpģimeņu sakari. Šo sakaru noturība un stiprums virzienā no lejas uz augšu kļūst vārgāki. Tā ir vispārzināma patiesība, kuru nav iespējams noliegt.

Attiecīgi, sabiedriskie sakari, saliedētība, vienotība, mīlestība un savstarpēja pieķeršanās ģimenes līmenī ir stiprāka nekā cilts līmenī; cilts līmenī stiprāka nekā nācijas līmenī. Intereses, privilēģijas, ideāli, kurus nosaka šie sabiedriskie sakari, ir neapstrīdami un stipri pēc savas dabas – ģimenes līmenī tie ir stiprāki nekā cilts līmenī; cilts līmenī stiprāki nekā nācijas līmenī; bet nācijas līmenī stiprāki nekā pasaules līmenī.

Līdz ar ģimenes, cilts, nācijas un cilvēces izzušanu arī sabiedriskie sakari un līdz ar to arī šo kopību nosacītās vērtības, privilēģijas un ideāli. TĀPĒC, LAI BŪTU IESPĒJAMS IZMANTOT vērti-

bas, PRIVILĒĢIJAS UN IDEĀLUS, KURUS RADA SAVSTARPĒJIE SAKARI, VIENOTĪBA, SAVSTARPĒJA PIEĶERŠANĀS UN MĪLESTĪBA ĢIMENES, CILTS, NĀCIJAS UN VIŠAS CILVĒCES LĪMENĪ, CILVĒKU SABIEDRĪBAI

kas par jebkuru audzināšanu skolā. Cilts ir sociāla skola, kurā katrs cilvēks no bērnības apgūst principus, kas ar laiku kļūst par uzvedības normu, bet, cilvēkam pieaugot, reflektorisks nostiprinās viņa apziņā. Citādi tas ir ar

**“Ziedoša ir tāda sabiedrība, kurā
plaukst ģimene, kur cilvēks brīvi attīstās
ģimenē, ar kuru ir saistīts ciešām saitēm.”**

IR ĀRKĀRTĪGI SVARĪGI SAGLABĀT KĀ ĢIMENES UN CILTS, TĀ ARĪ NĀCIJAS UN PASAULES SALIEDĒTĪBU. No savstarpējo sakaru, žēlsirdības, solidaritātes un interešu viedokļa ģimenes sabiedrībai ir dodama lielāka sociāla priekšroka nekā ciltij, ciltij savukārt – lielāka nekā nācijai, bet nācijai – lielāka nekā internacionālai sabiedrībai.

CILTS
PRIEKŠROCĪBAS

Tā kā cilts ir liela ģimene, tā nodrošina saviem locekļiem tās pašas materiālās un sociālās garantijas, kādas ģimene nodrošina saviem locekļiem. Cilts ir ģimenes nākamā stadija. Jāpasvīto, ka ārpus ģimenes cilvēks dažkārt var uzvesties necienīgi, jo ģimene ir neliela sabiedrība, un viņš nejut tās kontroli. Vadoties pēc šiem apsvērumiem, cilts ir izstrādājusi saviem locekļiem uzvedības normas, kas kļuvušas par sabiedriskās audzināšanas normām un ir pārā-

ieņemam un zināšanām, kas nostiprinās formālā audzināšanas un apmācības procesā skolā; tās, cilvēkam pieaugot, pamazām tiek zaudētas, jo ir iegūtas empīriskā ceļā, un cilvēks saprot, ka tās viņam ir iemācītas mākslīgi.

Cilts ir cilvēka sociālā aizsardzība, kas nodrošina viņa sociālās vajadzības. Atbilstoši pieņemtajām tradīcijām cilts vajadzības gadījumā nodrošina savu locekļu izpirkšanu, kopīgi maksā par viņiem soda naudu, kopīgi atriebj un aizstāv viņus, citiem vārdiem sakot, nodrošina viņu sociālo aizsardzību.

Asinsradniecība ir galvenais, bet ne vienīgais cilts formēšanās faktors, jo pastāv arī tāda forma kā pievienošanās ciltij. Ar laiku atšķirības starp cilts locekļiem, kuri ir asinsradnieki, un tiem, kuri ir pievienojušies ciltij, izzūd, un cilts kļūst par vienotu sociālu un etnisku veidojumu. Tomēr šī vienotība, pirmkārt, balstās uz asinsradniecību un kopīgu izcelsmi.

Turpinājums sekos

VĒSTULE

LĪDZ ABSURDAM...

Mūsu mīļā, gudrā avizīte “DDD”!

Jāsaka, “mulķu zeme” un “mulķu zemes” vadība (100 nevēlams) savu valsti un savu tautu aizstāvēt neprot, ja jau šeit, Latvijā, var ārdīties pat tādi *lindermani*, *osipovi* u.c. kļaidoņi. No kauna jāsakst pasaules priekšā.

Radio “Krustpunktā” (02.02.2012), kurā piedalījās Šaurskis un Ždanoka, tika skats valodas jautājums, un Ždanoka centās pierādīt, ka mūžu mūžos te dzīvojuši krievi un citi krievvalodīgie, un visi runājuši krievu valodā – tad kāpēc tagad lai tā nebūtu? Jāatgādina šai “dāmiņai”, ka tie, kuri te dzīvo mūžu mūžus, jau sen runā latviski un ir mūsu tautas daļa, bet tādi *lindermani*, *osipovi* u.c. okupanti, kuri salīda mūsu zemē okupācijas gados, kā arī tādas *ždanokas* tagad blāuj pēc krievu valodas, taču nebūs tik stulbi, ka nepratis atrast ceļu atpakaļ uz Krieviju, kur valda krievu valoda visā tās godībā. Bet, ja atmiņu ir skārusi amnēzija, lai sameklē kaut vai kartē, kur atrodas Krievija, un ātri vien dodas uz turieni – prom no Latvijas, jo Latvija ir latviešu valsts un šeit būs tikai latviešu valoda! Tikai pateicoties pretlatviski

noskaņotajiem krievvalodīgajiem, tāda Ždanoka vispār tika par deputāti.

Arī Ušakovs TV5 pie Mamikina lepni prezentē savu nekaunību pret Latvijas pamatnāciju – vai citur kaut kas tāds varētu notikt? Tādu Ušakovu kopā ar no Krievijas izmesto (kā vecu slotu) “blāuri” Lindermanu un citiem pasaules kļaidoņiem, ir nepieciešams padzīt no Latvijas, bet “mulķu zemes” 100 nevēlams jau to nav spējīgi izdarīt. Un Valsts prezidents – uz ko viņš skatās?! Kauns un negods!

Pieprasu mūsu varas pārstāvjiem izveidot attiecīgu komisiju, kas pārbaudītu par krievu valodu parakstījušo sarakstus, lai pret Latvijas valsti darbojošās personas izraidītu no valsts. Bet Lindermanu kopā ar Ždanoku, ņemot vērā viņu veselā saprāta zudumu, pēc manām domām, vispirms būtu jāpārstē “trako namā” – izņēmuma kārtā ar pieeju apskatei, lai tauta var redzēt šos ekstra odiozozos elementus, kas spējuši tik ilgu laiku funkcionēt, līdz absurdam demoralizējot arī valsts priekšstāvu spējas loģiski domāt.

Mīlie latvieši, piecelsimies reiz no snaudas! Aizstāvēsim savu tautu un savu valsti! Mācīsimies kaut vai no citām tautām, kuras cinās par taisnīgumu savā zemē!

Rozālija
Represētā, Ventpīlī